

HLASY NÁRODA

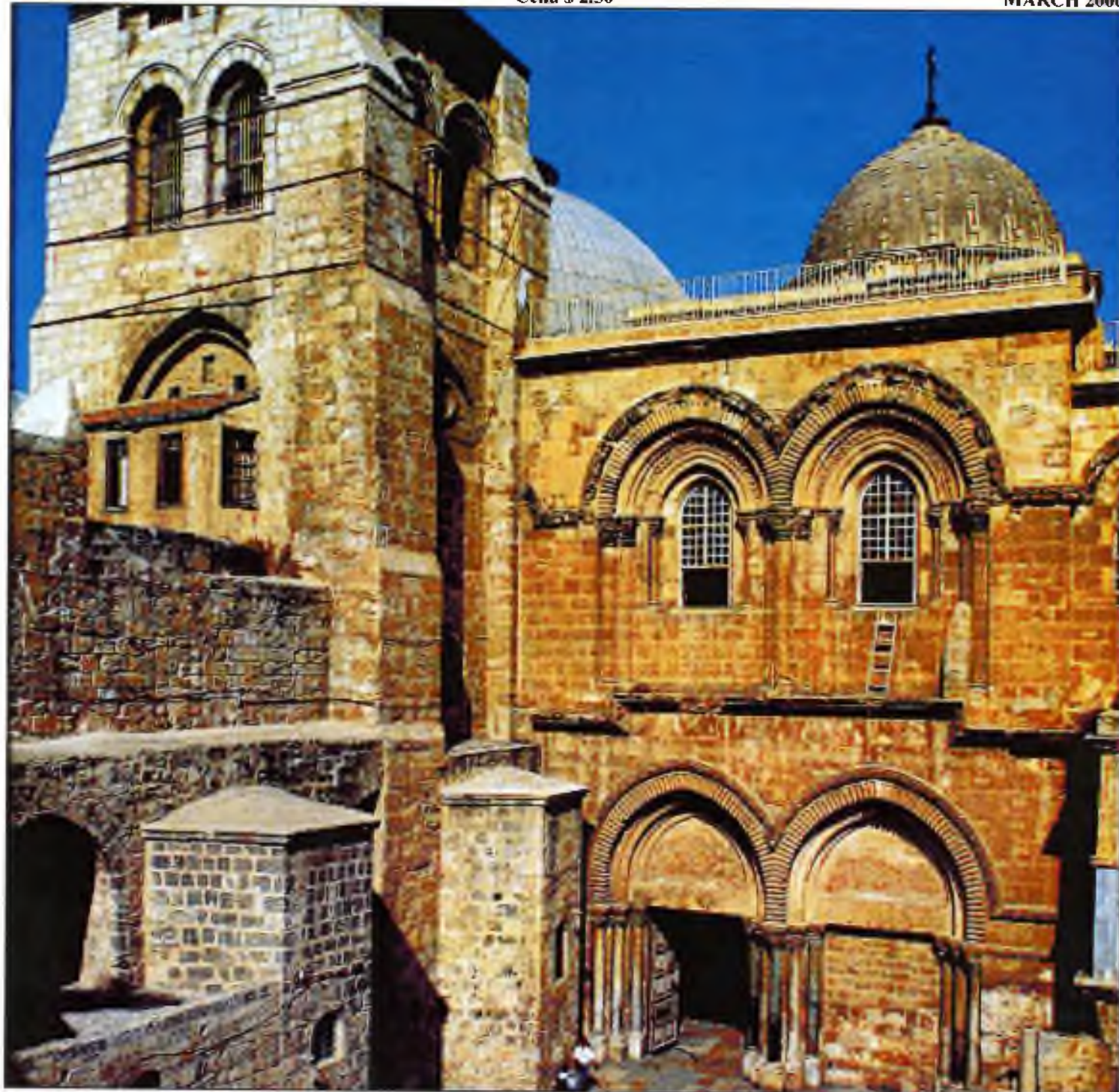
VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2006

Cena \$ 2.50

MARCH 2006

Boží hrob v Jeruzalémě

Jeruzalém je považován za svaté město židovství, křesťanství a islámu, je metropolí, kde se setkávají tři monoteistická náboženství, která se zde odvolávají na svůj počátek. Proto je Jeruzalém odedávna cílem mnoha poutníků z celého světa.

Jeruzalém - hebrejsky Jerušalajim, arabsky Al-Kuds má v současnosti kolem 400 tisíc obyvatel. První stopy osídlení tohoto místa sahají do doby 4000 př. Kr. Ve starověku je zmiňován v egyptských textech asi od roku 1850 př. Kr., v amamských textech (1360 př. Kr.) je označen Urusalimmu (město Sále-movo). V 10. století př.n.l. za krále Davida byl dobyt Izraelity a stal se hlavním městem Judsko-izraelského království. Jméno Salem bylo ztotožněno se slovem „šalom“ – pokoj a odtud se překládá jméno Jeruzaléma jako „město pokoje“. V roce 597 př. Kr. dobyt Nabukadnesarem II., srovnán se zemí a téměř vylištěn (586 př.Kr. bylo obyvatelstvo odvedeno do babylónské zajetí). Chrám a opevnění byly obnoveny ve 3. století př.Kr. za vlády Seleukovců. Jeruzalém se stal střediskem povstání Makabejských a pak judského státu (2.-1. st. Kr.), nově byl vybudován Herodesem I. Velikým ve 2.pol. 1.st. př. Kr. Od roku 6 po Kr. byl hlavním městem římské provincie Judea. V době protirímského odporu za židovské války v letech 66–70 dal po porážce Židů císař Titus zbořit chrám. Po porážce povstání Bar Kochby (132–135) byli Židé vyhnáni z Jeruzaléma a město přejmenováno na Aelia Capitolina. Od konce 4. století do začátku 7. století bylo obyvatelstvo křesťanské a Jeruzalém byl součástí Byzantské říše. V letech 614–628 byl krátce okupován Peršany. Roku 637 byl dobyt chalífou Omarem a přejmenován na Al-Kuds a obyvatelstvo bylo islamizováno. V letech 1099–1187 a 1229–44 byl Jeruzalém obsazen křižáky a stal se hlavním městem Jeruzalémského království. V roce 1244 byl znovu dobyt muslimy a stal se součástí arabských států do roku 1517, kdy byl dobyt Turky. V letech 1517–1917 byl hlavním městem vilájetu v rámci osmanské říše, od roku 1920 byl hlavním městem mandátního území Palestina. Po ukončení britského mandátu byl prohlášen v roce 1947 OSN za mezinárodní území a od roku 1949 byl rozdělen na dva sektory, západní izraelský a východní jordánský. V roce 1950 prohlásil Izrael, v rozporu s usnesením OSN, západní část

Zed' nářků v Jeruzalémě, v pozadí Skalní chrám tzv. Omarova Mešita

Jeruzaléma svým hlavním městem. Po izraelské agresi roku 1967 byla jordánská část okupována a v roce 1980 přenesla izraelská vláda statut hlavního města na celý Jeruzalém.

Jeruzalém je považován za svaté město Židů. Ve Starém Zákoně se vyskytuje jméno Jeruzalém 650krát. Kromě toho se setkáváme s různými metaforami a opisy vlastního jména tohoto města, jako například Sion, hora Morija, město Davidovo, trůn Hospodinův, Salem. Jeruzalém nezmiňují pouze Kniha Job a kniha Přísloví. Pět knih Mojžíšových má na mysli budoucí Jeruzalém, když mluví o poutních svátcích a předepisují: „Každý z vás (.) se ukáže třikrát v roce před tváří Hospodina, tvého Boha, na místě, které on vyvolí.“ (Dtn 16,16; Ex 27,14-17). Jeruzalém je město, ve kterém stál chrám, ve kterém se slavily svátky; Jeruzalém je také dějištěm mnohých příběhů z historických knih Starého Zákona, hojně je zmiňován i v žalmech. Speciálně pro poutě do Jeruzaléma byly složeny žalmy 120-134. Od 14. stol. po Kr. Talmud a midrašim spojují s Jeruzalémem, nebo přesněji řečeno s horou Morija, horou, kde stával chrám, následující tradice: Adam byl stvořen z prachu této skály, Kain a Ábel zde měli své obětní oltáře, Noe zde obětoval po přistání Archy, zde stál oltář, na kterém měl Abraham obětovat svého syna

Izáka a jeden z kamenů tohoto oltáře si na této hoře našel Jákob, když uleh na svém úteku před Ezauem a měl sen o nebeském žebříku spojujícím nebe a zemi. Vzpomínka na Jeruzalém má své místo i v každodenním životě každého ortodoxního žida. Při všech modlitbách by se měl obracet směrem k Jeruzalému, i synagogy jsou stavěny tímto směrem. Třikrát denně je součástí modliteb prosba: „Do svého města Jeruzaléma vrať se v našich dnech, věčnou stavbu a trůn Davidův v něm upevni. Pochválen buď, Věčný, který stavíš Jeruzalém.“ Dodnes Židé přicházejí k tzv. Zdi nářků, která je posledním zbytkem z opěrné hradby původního chrámu, aby zde přednášeli Bohu své modlitby.

Jeruzalém je pro židy místem posledního soudu. Proto je touhou každého ortodoxního žida být pohřben v Jeruzalémě, a pokud to není možné, tak alespoň mít na hrobě půdu z Olivové hory. Vzkříšení totiž mají být shromážděni po příchodu Mesiáše na Olivové hoře, a proto ti, kdo jsou pohřbeni nejblíže doufají, že vstanou jako první. Velká část Olivové hory slouží jako židovský hřbitov a je velmi obtížné být pohřben právě zde.

Pokračování na str.18

Foto na titulní straně:
Chrám Božího hrobu v Jeruzalémě

Křížová cesta

I. Soud
Ježíš
před Pilátem stojí
dobrovolně
nemusel do Jeruzaléma jít
z lidského hlediska
nemusel

IV. Maria
Loučení s matkou
divná
tahle matka
nepláče
nevyčítá
že si život zkazil
že nemyslel na rodinu
že neudělal doktorát
rodiče
ti snad
víc rozumu
by měli mít

II. Kříž
Ježíš
prý radostně po kříži sahá
lehko se to říká
lehko se to kouká
lehko

III. První pád
Radostně
se sahá po kříži
ale padá se pod něj
taký padá
na to jsme nějak
zapomněli

VI. Veronika
Jen Veronika šátek podá
i když s třesoucím se
strachem
po pacholkách se ohlíží
tak často nám
ta ženská křehkost
k smíchu a vytahování byla
až jsme Veroniky donutili
k „emancipaci“
a pak se divíme
že na světě už tak málo
lásky je

VII. Druhý pád
Samotnému kříž nést
těžko přetěžko
padá se pod něj
však kříž nevztýčený
jen potvrzením pádu
člověka je nikoli vítězstvím
to delší břevno - ze země
až k Bohu - vyrůst musí
a to kratší ze země
vodorovné - to břevno
našich malicherných
starostí a zálib -
nesmí nám zakulatit záda

VIII. Ženy
Nade mnou neplačte
že na smrt jdu?

že jsem mohl vilu mít?
že psát se o mně mohlo
na prvních stránkách novin?
ne nade mnou neplačte

IX. Třetí pád
Už padám potřeť
teď už se válím v zemi
teď už snad nevstanu
vy hrdě stojící
vy ani netušíte
jak odtud z prachu cest
se mění perspektiva

X. Zbavení šatů
Hezky do naha
tak zběsile se k tělu
chovají že si už říkám
to tělo snad nejsem ani já

XI. Ukřižování
Však bolí tělo bolí
jsem v něm uvězněn
sám v sobě
ve svých touhách
plánech
snad i v myšlenkách
to všechno přibíjejí
a to co zůstává
s čím ztotožnit se mohu je -
jen jeden velký neúspěch
Bože tak to vážně mělo být?

XII. Smrt
Co na to říct?
Bůh od toho je Bůh
že dává ze svého
co na to říct?
jen mlčet
v obdivu

XIII. Snímání
Je po všem
teď už spím
já vím
v tom konci
každý rád
za ruku by mě vzal
ale když šel jsem
šel jsem
sám

XIV. Hrob
Do hrobu
dejte ho do hrobu
ne mne ne
já už v něm nejsem
i v těle
jsem by i nebyl
jak i vy
jste i nejste
ani vy nejste v něm
co myslíte že jste

*Křížové cesty
Matice CM 1997*

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle postní - 26. března 2006

1. ČTENÍ - 2 Kron 36, 14-16:19-23

Čtení z druhé knihy Kronik.

Všechna knížata, knězi i lid se dopustili mnoha nevěmostí. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvíli chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým přibytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítit Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. ČTENÍ - Ef 2, 4-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velkou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! (Dostáváte ho) ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM - Jan 3, 14-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

5. neděle postní - 2. dubna 2006

1. ČTENÍ - Jer 31, 31-34

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem - praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech - praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího - praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hříchy už nevzpomenu.

2. ČTENÍ - Žid 5, 7-9

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn (Boží), naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal (své dílo), stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

EVANGELIUM - Jan 12, 20-33

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrna nezapadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztrácí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Květná neděle - 9. dubna 2006

EVANGELIUM - Mk 11, 1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal Ježíš dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejдете, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: 'Co to děláte?', řekněte: 'Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek.'“ Učedníci

ci odešli a našli oslátko uvázané u dveří venku na rozcestí a odvázáli ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte, že to oslátko odvážete?“ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je nechali. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnoho lidí prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích. Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vim, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-16

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - PAŠIJE Mk 14, 1- 15, 47

Vyprávění o Ježíšově utrpení je klíčem k pochopení celého Markova evangelia. Skrze tyto události se vyjevuje pravá Ježíšova totožnost. Jestliže už skrze jeho mocné činy a učení bylo jasné, že je Mesiášem, teprve nyní se ukazuje, jakým Mesiášem je: Mesiášem trpícím. Avšak nejen skrze události utrpení, ale také skrze slova poznáváme hlouběji identitu Ježíše z Nazareta: během procesu (14,52-65) on sám poprvé jasně prohlašuje, že je Božím Synem. Pod křížem pak zaznívá další důležité svědectví: setník rozpoznává v ukřižovaném Božího Syna (15,39). Setník tedy představuje vzor věřícího člověka. Pohled na ukřižovaného jej „nepohoršil“ a nepřivedl k pohrdání, ale k vyznání zralé a dokonalé víry.

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Bylo dva dni před velikonoce a svátky nekvašeného chleba. Velekněží a učitelé Zákona hledali příležitost, jak by se Ježíše lsti zmocnili a jak by ho připravili o život; říkali totiž: „Jenom ne o svátcích, aby nedošlo ke vzbouzení lidu.“ Když byl Ježíš v Betánii v domě Šimona Malomocného, přišla k němu při jídle žena s alabastrovou nádobkou drahocenného oleje z pravého nardu, rozlomila nádobku a olej mu vylila na hlavu. Někteří to však těžce nesli a mezi sebou si říkali: „Nač došlo k takovému plýtvání tím olejem? Vždyť se ten olej mohl prodat za víc než tři sta denárů a mohli jsme je dát chudým.“ A zlobili se na ni. Ježíš však řekl: „Nechte ji! Proč jste na ni zlí? Vykonala na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky a můžete jim prokazovat dobrodiní, kdykoli chcete, mne však vždycky nemáte. Udělala, co mohla: už na-

před moje tělo pomazala k pohřbu. Amen, pravím vám: Všude na celém světě, kde bude hlášáno evangelium, bude se na její památku vypravovat také o tom, co vykonala.“ Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil. Jak to uslyšeli, zaradovali se a slíbili, že mu dají peníze. Hledal tedy vhodnou příležitost, jak by ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města, a tam vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?' On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátkem a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Večer přišel Ježíš s Dvanácti. Když byli u stolu a jedli, řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“ Zarmoutili se a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já?“ Odpověděl jim: „Jeden z Dvanácti, který si se mnou namáčí v téže míse. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového plodu budu pít v Božím království.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bit pastýře, a ovce se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Stejně tak mluvili všichni. Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Poseďte tady, až se pomodlím.“ A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Trochu pooděšel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“ Potom se vrátil a našel je jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? - Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďte! Hle, je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, jak je poslal velekněz, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezřetně ho odveďte!“ A když Jidáš přišel, hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Mistře“ a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil veleknězova služebníka a uřal mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní výroky Písma!“ Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jiného šel za ním. měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v rukou a utekl nahý. Ježíše odvedli k veleknězi. Tam se shromáždili

všichni veleknězi, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do veleknězova dvora: sedl si mezi služebníky k ohni a ohřívál se. Veleknězi a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný.“ Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, postavil se doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovídáš na to, co tito lidé proti tobě vypovídají?“ On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?“ Ježíš odpověděl: „Tys to řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni všichni prohlásili, že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!“ Také služebníci se do něho pustili a bili ho. Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z veleknězových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhál. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat lidem, kteří tam stáli: „To je jeden z nich.“ Ale on opět zapíral. Za chvíli zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec.“ On se však začal zaklínat a přísahat. „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!“ A hned zakokrhál kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A propukl v pláč. Hned zrána veleknězi se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázel: „Ty jsi židovský král?“ On mu odpověděl: „Ty to říkáš.“ Veleknězi proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!“ Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim vladař propouštěl vězně, o kterého požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Věděl totiž, že ho veleknězi vydali z nenávisti. Veleknězi však poštváli lid, ať jim raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?“ Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“ Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdrav, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král.“ Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potrá-

sali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i veleknězi a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáše!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbov do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmut!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled. *(Chvilu tiché modlitby vkleče.)*

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak - vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí také přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji - i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma. Mezitím už nastal večer. Protože byl den příprav před sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podívil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, sňal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl Ježíš položen.

Kriste Králi, dárce spásy, přijmi písně pochvaly,
tobě děti jasné hlasy hosana dnes zpívaly.

Tys věčný král Izraele, Davidův syn vznešený;
přicházíš k nám jménem Páně, Králi blahoslavený.

Na výsostech tebe slaví nebešťanů svatý sbor,
tebe člověk v úctě zdraví, tebe chválí každý tvor.

Židé vstříc ti nesli palmy při tvém slavném příchodu;
my zpíváme tobě žalmy, slavíme tě v průvodu.

Oni tobě vzdali chválu, když ses na smrt ubíral;
my zvěstujeme tvoji slávu, tys náš nesmrtelný Král.

Mile přijals jejich chválu; mile přijmi i náš zpěv.
Dobrý, milostivý Králi, věčnou lásku svou nám zjev.

*Kancionál - zpěvník českých a
moravských diecézí č. 318*

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2006

Politické události

Zelení by se poprvé dostali do Sněmovny

Strana Zelených podle únorového výzkumu agentury STEM poprvé překročila pěti-procentní hranici hlasů potřebných k tomu, aby se dostala do Poslanecké sněmovny. Svůj hlas by jí dalo 5,6 % lidí. Volby by vyhrála ODS s 28,6 % hlasů, druzí sociální demokraté mají o 4,1 % méně. Občanští demokraté obdrželi v průzkumu stejný výsledek jako v uplynulém měsíci, ČSSD naopak oslabila. Zisk vykázali komunisté, kteří jsou s 15,3 % hlasů stále na třetí příčce. KDU-ČSL, kterou by volilo 6,4 % dotázaných, zůstává bez změny na čtvrtém místě. Kromě pěti zmíněných politických stran by se už do Sněmovny nedostalo žádné politické uskupení. Voleb se podle svého vyjádření chce účastnit 59% lidí, o neúčasti ve volbách vypovídá 19% procent, zbytek se ještě rozmyšlí. Průzkum byl proveden od 1. do 8. února na souboru 1716 občanů reprezentujících obyvatelstvo ČR starší 18 let.

Sobotka je opět

nejoblíbenějším politikem

Podle Centra pro výzkum veřejného mínění se v lednu největší důvěře občanů těšil ministr financí a statutární místopředseda ČSSD Bohuslav Sobotka (49 %), na druhém místě se umístil předseda vlády Jiří Paroubek (48 %), s velkým odstupem následují politici ODS, primátor hl. m. Prahy Pavel Bém (36%) a předseda strany Mirek Topolánek (32%). Více než třetina respondentů vyslovila důvěru také ministru

zahraničí a místopředsedovi KDU-ČSL Cyrilu Svobodovi (35%). Místopředsedovi Poslanecké sněmovny (PS) a ODS Ivanu Langerovi a ministru obrany Karlu Kühnlovi důvěruje shodně 28 % dotázaných. Důvěru zhruba čtvrtiny respondentů získali místopředsdkyně PS a ODS Miroslava Němcová (27 %), místopředseda ODS Petr Nečas (26 %), místopředseda ODS Petr Bendl (25 %), ministr dopravy Milan Simonovský a l. místopředseda KDU-ČSL Jan Kasal (oba 25 %).

Jan Mareš rezignoval na funkci ředitele NBÚ

Ředitel Národního bezpečnostního úřadu (NBÚ) Jan Mareš 8. února rezignoval na svou funkci. Podle mluvčí vlády Lucie Orgonikové tak učinil, aby ochránil dobré jméno úřadu. Mareše stál místo skandál spojený s podezřením, že byl napojen na skupinu kolem konkurzního soudce Jiřího Berky, obviněného z řady trestných činů souvisejících s podvodně zmanipulovanými konkurzy. Na případ upozornila Česká televize, která zveřejnila odposlechy telefonátů mezi Marešem a členem gangu Vladislavem Větrovcem, které prokazují, že Mareš se skupinou spolupracoval a od Berky přijal dokonce i dar. Kvůli podezření na napojení šéfa vlivného bezpečnostního úřadu na organizovaný zločin byla vážně narušena důvěryhodnost celého NBÚ. Někteří politici dokonce hovořili o tom, že by pro obnovení důvěryhodnosti bylo nejlepší celý úřad zrušit a vybudovat ho od základů znovu „na zelené louce“ s kom-

pletně novým personálním obsazením. Situaci v NBÚ se začala zabývat sněmovní komise pro kontrolu Národního bezpečnostního úřadu. Jmenování nového ředitele může podle premiéra Jiřího Paroubka trvat i několik týdnů.

Klaus vetoval zákon o registrovaném partnerství

Prezident Václav Klaus na mimořádném brífinku 16. února vetoval zákon o svazcích homosexuálů a vrátil jej poslancům. Učinil tak poté, co se kontroverzní právní norma o registrovaném partnerství stala několikadenním jablkem sváru mezi ním a premiérem Jiřím Paroubkem. „Zákon, tak jak byl přijat, obsahuje velké množství velmi sporných ustanovení, s nimiž nemohu souhlasit nejen já, ale nesouhlasila s nimi ani sama Vaše vláda,“ uvedl Klaus již dříve v jednom z dopisů adresovaném předsedovi vlády. Prezident považuje zákon za velice klíčový, neboť se týká mezilidských vztahů. „Není to zákon ledajaký,“ zdůraznil. Vyzdvihl zejména fakt, že byla právní norma schválena v Poslanecké sněmovně pouze 86 hlasy, nikoliv většinou. „I kdybych jako prezident neměl v této věci jednoznačný a vyhraněný názor, trval bych na tom, že takto zásadní zásah do právní úpravy mezilidských a dokonce partnerských a intimních vztahů lidí musí podpořit většina poslanců, čili že zákon musí dostat alespoň většinu 101 hlasů,“ uvedl Klaus. Pokud tedy bude zákon nyní většinou poslanců odhlasován, vstoupí v platnost. Paroubkův nátlak na jeho podpis zákona v uplynulých dnech považuje Klaus za součást momentálních předvolebních her. „Problematika tohoto zákona má zásadní význam pro hodnotovou orientaci celé naší společnosti. Proto by

neměla být zneužívána a rozhodování o ní by nemělo probíhat pod jakýmkoli stranickým nátlakem,“ nechal se slyšet prezident. Zároveň se ohradil vůči jakýmkoliv spekulacím, že nepodporuje či bagatelizuje význam odstraňování diskriminace spojené se sexuální orientací lidí. „Toto je politováníhodné nepochopení mých postojů a bohužel i obsahu samotného zákona, který není liberalizační normou, ale bezprecedentním rozšířením státní regulace mezilidských vztahů,“ dodal Klaus. Prezident napsal předsedovi Poslanecké sněmovny Lubomíru Zaorálkovi dopis, ve kterém své rozhodnutí podrobně zdůvodnil. Premiér Jiří Paroubek Klausovo veto považuje za jednu z největších chyb, které se kdy Václav Klaus dopustil, a sám zdůrazňuje, že zákon o registrovaném partnerství je jednou z jeho priorit a že zvolí politické prostředky k tomu, aby získal poslance pro jeho podporu.

Rath bilancoval svých 100 dnů v čele

ministerstva zdravotnictví

Nejkontroverznější politik současnosti, lídr pražské kandidátky ČSSD David Rath, stojí 100 dní v čele ministerstva zdravotnictví. Za tuto dobu vyhroutil na politické scéně a v resortu mnoho sporů a čelí několika žalobám. O tom, co se mu podařilo a s čím není spokojen za dobu svého ministrování, informoval novináře na tiskové konferenci. „Koncem roku 2006 hrozilo zdravotnictví finanční zhroutení, neboť dluh VZP začal růst neúměrně rychle. Proto byl započat plán stabilizace financování, jehož součástí je i kontrola hospodaření a ucpání čerých děr,“ uvedl Rath. Ministr považuje snížení deficitu VZP za minulý rok, který od-

volaná ředitelka Jiřina Musilová odhadovala na 16 miliard, na 10,6 miliardy za dosažení největší úspěch. Za stěžejní body, o které se má české zdravotnictví v budoucnu opírat, označil ekonomickou stabilitu a navyšování kvality péče. Plánuje posílení kontroly hospodaření největší pojišťovny v zemi, na kterou loni v listopadu uvalil nucenou správu. Kvalitu péče má sledovat nově zřízený odbor kvality, inspiraci našel Rath ve skandinávských zemích. Ještě před volbami hodlá zefektivnit lékovou politiku (závazná kritéria hodnocení účinnosti a ceny léčiv). Chce lépe rozdělit prostředky pro výzkum v medicíně a zavést kontroly v pojišťovnách a nemocnicích. Nejostřeji proti ministroví vystupují lékaři (vláda jim snížila marži z 32 na 29%), kteří stále hrozí demonstracemi a stávkami.

Levice prosadila ve sněmovně zákoník práce a neziskové nemocnice

Poslanci ČSSD a KSČM prosadili 8. února ve sněmovně novelu zákoníku práce a zákon o neziskových nemocnicích. Obě normy musí ještě schválit Senát a očekává se, že je vrátí do sněmovny. Návrh zákoníku práce kritizují zaměstnavatelé, kteří upozorňují, že omezuje jejich práva a dává velké pravomoci odborům. Úprava zákona totiž dává odborům možnost zastavit výrobu při ohrožení bezpečnosti práce. Ministr práce Zdeněk Škromach (ČSSD) tyto výhrady odmítá a tvrdí, že novela liberalizuje podmínky na trhu práce. Podle zákona o neziskových nemocnicích by v ČR měla vzniknout síť neziskových zdravotnických zařízení, jejichž péči budou v plném rozsahu hradit zdravotní pojišťovny. Pokud se nemocnice nestane neziskovou, obdrží peníze z pojištění za

akutní péči, na ostatní zákroky by přispíval pacient. Návrh počítá se vznikem asi 140 neziskových ústavů, seznam však zůstane otevřený a o místo v něm se mohou ucházet i ostatní nemocnice. Proti zákonu se postavili pravicoví poslanci, kteří upozorňují na možný zánik nemocnic mimo seznam. Ministr zdravotnictví David Rath tvrdí, že zákon zlepší dostupnost lékařské péče. Ve stejný den odmítli senátoři novou podobu trestního zákoníku. Novela mimo jiné snižovala hranici trestní odpovědnosti z 15 na 14 let a kvalifikovala eutanázii jako samostatný trestný čin. Zákon se vrací do sněmovny, kde musí pro schválení získat podporu 101 hlasů.

Ze Slovenska

Po rozpadu vládní koalice budou na Slovensku předčasné volby

Ve čtvrtek 9. února schválila Národní rada SR ústavní zákon o zkrácení volebního období, a rozhodla tak o vypsání předčasných parlamentních voleb. Ty se uskuteční 17. června, pro hlasovali všichni přítomní poslanci. Vypsání voleb navrhl premiér Mikuláš Dzurinda, když jeho vládu 7. února opustili křesťanští demokraté (KDH). Vládní krizi vyvolal spor o návrh smlouvy s Vatikánem o výhradě svědomí. Její přijetí by například umožňovalo věřícím odmítnout práci v neděli nebo potraty. „Smlouva je pro nás nepřijatelná a má vícero nedostatků,“ uvedl premiér v rozhovoru pro LN. Kromě Dzurindovy Slovenské křesťanské a demokratické unie (SDKU) s ní nesouhlasily ani další strany menšinového koaličního kabinetu, který se opíral o podporu tzv. nezávislých

poslanců. Kromě tří ministrů KDH opustil funkci předsedy parlamentu předseda strany Pavel Hrušovský. Národní rada SR dočasně povede její místopředseda Béla Bugar (Strana maďarské koalice).

Slovensko odškodní oběti leteckého neštěstí

Částkou 67 milionů slovenských korun odškodní ministerstvo obrany pozůstalé 42 obětí leteckého neštěstí armádního letounu. Informoval o tom odstupující ministr obrany Juraj Liška. Peníze by podle něj měly být vyplaceny v nejbližších dnech. Výše odškodnění se bude odvíjet od hodnoty, záležet bude na tom, jak dlouho voják v armádě sloužil, a také na počtu osiřelých dětí. Další téměř čtyři miliony korun vyčlenila obrana na odstranění škod po havárii. V troskách armádního letounu An-24 zemřelo 19. ledna 42 pasažérů. Většinu obětí tvořili příslušníci slovenského kontingentu KFOR, kteří se vraceli z Kosova. Katastrofu přežil jen nadporučík Martin Farkaš, který již byl propuštěn do domácího ošetřování. Příčina neštěstí stále není známa. Vyšetřování komplikuje fakt, že chybí záznam komunikace mezi piloty. Okolnosti však nasvědčují tomu, že za tragedií pravděpodobně stojí selhání lidského faktoru. Podle slovenského listu Pravda se zatím neprokázalo, že by letadlo, které spadlo jen několik minut před přistáním v Košicích, mělo technickou poruchu. Problémy neodhalila ani černá skříňka nebo analýza trosek. Přesto jsou vyšetřovatelé v závěrech, co způsobilo tragickou nehodu, opatrní. „Je to stále padesát na padesát. Nepřipustím ani jedinou alternativu, aby převážila, protože nemám důkazy. Nic není potvrzené,“ reagoval podle Pravdy prokurátor Mikuláš Gardecký.

Ekonomika

Zahraniční obchod ČR má poprvé v historii kladný výsledek

Podle informací Českého statistického úřadu ze 3. února skončil zahraniční obchod přebytkem 41,9 miliard korun. Poprvé od roku 1993 tak ČR vyvezla více zboží, než dovezla. V roce 2004 měl zahraniční obchod schodek 26,4 miliard Kč, loni si tedy Česko polepšilo o 68,3 miliardy. Na exportu se největší měrou podílel automobilový průmysl. Více zboží se vyvezlo do zemí EU, naopak v obchodu se státy mimo unii stále ještě převažuje dovoz. ČR je první čistý vývozce ze čtyř středoevropských zemí, které přistoupily k EU v roce 2004, a podle vicepremiéra pro ekonomiku Jiřího Havla český export roste nejrychleji v Evropě. Havel očekává, že v letošním roce by přebytek mohl dosáhnout výše 80 miliard.

Nezaměstnanost vzrostla, Havel má lék

Počet nezaměstnaných od uplynulého měsíce vzrostl. Celková míra registrované nezaměstnanosti o dvě desetiny přeskočila devítiprocentní hranici. Úřady práce registrovaly k 31. lednu celkem 531 235 nezaměstnaných osob. Průměrná míra nezaměstnanosti v meziročním srovnání sice stále klesá - loni v lednu činila 9,8%, od minulého měsíce však poskočila o tři desetiny procentního bodu. Důvodem nárůstu o zhruba 20 tisíc lidí bez práce oproti prosinci loňského roku je především sezónní útlum ve stavebnictví a zemědělství. V lednu se také ve větší míře pravidelně hlásí do evidence úřadů práce ti lidé, kteří mají uzavřený pracovní poměr na dobu určitou, a to do 31. 12. předchozího roku. Pozitivně se

na přelomu roku vyvíjela situace v oblasti zaměstnávání absolventů a mladistvých. Nejnižší míru nezaměstnanosti (pod 3%) tradičně zaznamenala Praha, nejvíce lidí bez práce žije stále v okrese Most (přes 20%), na Severní Moravě a na Teplicku, kde se pohybuje okolo 17%. Místopředseda vlády pro ekonomiku Jiří Havel má na nezaměstnanost tři léky. Jedním z nich by mělo být zdvojnásobení podílu gymnazistů mezi středoškoláky. Až 80% populace by mohlo mít podle něj díky tomuto kroku schopnost absolvovat bakalářský stupeň vysoké školy. „Škola, která vychovává budoucí nezaměstnané, je špatnou školou,“ uvedl Havel. Dalším doporučením je zaměřit se na celoživotní vzdělávání dospělých, které je u nás zatím v plenkách, ačkoli je základním prvkem boje proti nezaměstnanosti. Lék C vidí Havel v podpoře podnikání a v moderním sociálním systému. „Práce se musí vyplatit, lenost musí bolet,“ zní motto, kterým se místopředseda vlády pro ekonomiku řídí. Součástí tohoto „léku“ je i nové úpadkové právo, které připravil ještě předchozí tým Martina Jáhna a jehož finální podobu právě schválila Poslanecká sněmovna.

Kurzovní lístek ČNB

28. 2. 2006 (střed)

EUR, 1	28.340
Kanada, 1	20.853
Slovensko, 100	76.042
USA, 1	23.909

Kultura

Monumentální výstava o Karlu IV.

na Pražském hradě

V areálu Pražského hradu začala 16. února výstava věnovaná osobnosti Karla IV. Potrvá do 21. května. K vidění je zde na 220 exponátů, zapůjčených z více než 90 galerií, muzeí a

soukromých sbírek z 15 zemí světa. Poprvé v novodobé historii se podařilo shromáždit nejvýznamnější umělecká díla a památky českého původu roztroušené v nejrůznějších amerických a evropských sbírkách, a zrekonstruovat tak pestrou mozaiku umělecké tvorby lucemburské Prahy. Expozice patří mezi nejvýznamnější výstavní projekty tohoto desetiletí. Jejím cílem je připomenout historii Českých zemí a Pražského hradu a zpřístupnit široké veřejnosti unikátní sbírku českého i světového umění. Výstava „Karel IV. - císař z Boží milosti“ probíhá ve výstavních prostorách Pražského hradu. Jedná se o společný projekt Správy Pražského hradu a The Metropolitan Museum of Art v New Yorku, kde proběhla výstava od 19. září 2005 do 3. ledna 2006. Výstava je nejvýznamnějším kulturním a společenským počinem roku 2006. Vzhledem k atraktivnímu tématu, rozsáhlé reklamní kampani, ale i rozsahu doprovodného programu v Praze a na dalších hradech v ČR lze soudit, že se výstava stane kulturním fenoménem roku. Tento projekt, představující jednu z nejzajímavějších kapitol světového kulturního dědictví, se stal velkolepou prezentací České republiky v USA, nyní má i česká veřejnost možnost poznat umělecký odkaz evropské panovnické dynastie, jejíž jméno zůstane navždy neodmyslitelně spojeno s Prahou a Čechami. Autory výstavy jsou PhDr. Ing. Jiří Fajt, Ph. D. a Ph.D. Barbara Boehm-Drake.

Sport

Úspěchy českých sportovců na zimních olympijských hrách v Turíně

V Turíně v Itálii se ve dnech 10. - 26. února konaly XX. Zi-

mní olympijské hry. České reprezentaci přinesly jednu zlatou, dvě stříbrné a jednu bronzovou medaili.

První stříbrnou medaili získal Lukáš Bauer v běhu na lyžích v závodě na 15 km klasickou technikou. Vybojoval tak pro Česko historicky první olympijskou medaili v individuálních mužských běžeckých disciplínách. Za vítězným Estoncem Andreusem Veerpalem zaostal o 14,5 vteřiny, na bronzového Němce Tobiase Angehlera najel v cíli 4,7 vteřiny.

Olympijské zlato vybojovala Kateřina Neumannová. Fantastickým finišem porazila v královském ženském závodě na 30 kilometrů volnou technikou všechny soupeřky a ve svém posledním olympijském boji v kariéře získala vytouženou zlatou medaili. Před cílovou rovinkou česká královna, která celý závod běžela skvěle takticky v čelní skupině, mírně ztratila na dvě konkurentky, s nimiž se utrhla zhruba 1,5 kilometru před stadiónem. Do cílové rovinky vbíhala až na třetím místě za Polkou Kowalczykovou a Ruskou Čepalovovou, ale neuvěřitelným finišem v úplném závěru obě rozdrtila. Za cílovou čarou se Kateřina, vydaná ze všech sil, složila k zemi a dala průchod absolutní radosti. Po chvíli nastala obrovsky dojemná chvíle, když k ní přiběhla malá dcerka Lucinka, závodnice vstala a v objetí gratulantů zářila štěstím a úsměvy. Zlatá radost nebrala konce... Neumannová dosud získala pět olympijských medailí, z toho čtyři stříbrné a jednu bronzovou. Jen zlato jí stále unikalo, jako ve skiatlonovém závodě na začátku turínských her, v němž skončila druhá za Estonkou Šmigunovou. Podle svých vlastních slov letos závodí nejspíš na své poslední olympiádě. Teď se

tedy konečně dočkala vytouženého triumfu, který jí přál kromě všech českých fanoušků snad celý lyžařský svět. Nejlepší česká lyžařka všech dob Kateřina Neumannová se stala historicky první reprezentantkou České republiky i bývalého Československa, která se může pyšnit olympijskou zlatou medailí v běžeckém lyžování. Její zlato je teprve čtvrtým individuálním a celkově pátým triumfem na zimních olympijských hrách v české i československé historii. Předtím získali zlaté medaile Jiří Raška ve skocích na lyžích na středním můstku v roce 1968 v Grenoblu, krasobruslař Ondrej Nepela v roce 1972 v Sapporu, hokejisté v roce 1998 v Naganu a akrobat Aleš Valenta v roce 2002 v Salt Lake City.

Čeští hokejisté porazili v posledním utkání na olympijských hrách v Turíně Rusko 3:0 a získali bronzové medaile. Po výpadku v semifinále se Švédskem, kde prohráli 7:3 dokázali obdivuhodně sebrat síly a motivaci a proti tradičnímu soupeři předvedli velmi dobrý výkon. Poprvé v průběhu celého turnaje, na němž se výsledky českého týmu pohybovaly jako na houpačce, se naši hokejisté mohli opřít o kvalitní obranu v čele s gólmánem Vokounem, který nepustil za svá záda ani jeden z mnoha kousavých střeleckých pokusů Rusů. První branku, vstřelil v 5. minutě Erat po pěkné kombinaci s Výborným a kapitánem Langem. Na druhou nabil v čase 26:36 Jágr s Langem nejlépe střeleckému českému obránci Židlickému v přesilovce. Třetí gól v závěrečné power play střelil Martin Straka. Olympijské zlato si odvezli z Turína Švédi, kteří ve finálovém utkání porazili své severské sousedy Finsko těsně o jeden gól 3:2.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Vatikánská ročenka 2006

Počet katolíků ve světě dosáhl 1 miliardy 98 milionů. Vzrostl také počet kněží a seminaristů, zejména v zemích Asie a Afriky. Obavy však vzbuzuje pokles zasvěcených povolání v Evropě. Vyplývá to z údajů vatikánské ročenky - *Annuario pontificio* 2006, kterou představil Benedikt XVI. kardinál Angelo Sodano. Na konci roku 2004 představovali katolíci 17,1% více než šesti miliardové světové populace. Vzhledem k většímu demografickému přírůstku nekatolíků je to o jednu desetinu procenta méně než před rokem. V absolutních číslech ovšem je katolíků o 12 milionů více, tedy celkem téměř 1 miliarda 100 milionů. Počet kněží se v roce 2004 zvýšil o 441. Situace se ovšem v různých kontinentech velmi liší. Nejvíce kněží - 1422 přibýlo v Asii a 840 v Africe. V Americe a Oceánii k velkým změnám nedošlo. V Evropě ovšem klesl počet kněží o 1876. Na celém světě se zvyšuje počet trvalých jáhnů. Před koncem roku 2004 jich bylo 32.324 - z toho zhruba polovina (47,3%) v Severní Americe a téměř jedna třetina (32,3%) v Evropě. V porovnání s předchozím rokem se zvýšil počet trvalých jáhnů o 2,5%. V roce 2005 vzniklo 15 nových diecézí, 1 metropole, 1 apoštolská administratura a jmenováno bylo 170 nových biskupů. Ze statistik vyplývá, že největší růst povolání ke kněžství má Asie.

Papež oznámil jména nových kardinálů

Papež Benedikt XVI. při generální audienci 22. února na svátek stolce sv. Petra oznámil jména 15 nových kardinálů. Noví kardinálové budou slavnostně jmenováni na konzistoři kardinálů, která se uskuteční 24. března 2006. Počet kardinálů vzroste na 193. Z toho 120 může volit papeže. Dvanáct z 15 nových kardinálů je mladších 80 let. Nově jmenovaní kardinálové, jejichž věk nepřesahuje 80 let, pocházejí z Koreje, Hongkongu, Filipín, Venezuely, Slovinska, Francie, Itálie, Polska, Španělska a ze Spojených států. Tři kardinálové starší 80 let, a tedy již nespádající do kolegia volitelů, pocházejí z Itálie, Ghany a Belgie. Noví kardinálové jsou následující: William Joseph Leva, prefekt Kongregace pro nauku víry, Franc Rode, prefekt Kongregace pro instituty zasvěceného života a pro společnosti apoštolského života, Agostino Vallini, prefekt Apoštolské signatury, Jorge Liberato Urosa Savino, arcibiskup z Caracasu (Venezuela), Gaudiencio B. Rosales, arcibiskup z Manily (Filipíny), Jean-Pierre Ricard, arcibiskup z Bordeaux (Francie), Antonio Canizares Llovera, arcibiskup z Toleda (Španělsko), Nicolas Cheong Jin-Suk, arcibiskup ze Seoulu (Korea), Sean Patrick O'Malley, arcibiskup z Bostonu (USA), Stanisław Dziwisz, arcibiskup z Krakova (Polsko), Carlo Caffara, arcibiskup z Bologny (Itálie), Joseph Zen Ze-Kiun, arcibiskup z Hongkongu (Čína), Andrea C. Lanza di Montezemolo, arcikněz Baziliky sv. Pavla za hradbami, Peter Poreku Dery, emeritní arcibiskup z Tamale (Ghana), Albert Vanhoye S.J., emeritní sekretář Papežské biblické komise a rektor Papežského biblického institutu.

500. výročí existence Vatikánských muzeí

Již 500 let existence letos slaví Vatikánská muzea a patří tedy k nejstarším kulturním institucím svého druhu na světě. Základ

vatikánským sbírkám dal papež Julius II., když v roce 1506 koupil mramorovou sochu trójského kněze Laokóna, vykopanou krátce předtím poblíž římského Kolosea. V současnosti se s uměleckými poklady muzeí mohou návštěvníci setkat ve Vatikánu a také na dalších místech v italské metropoli i kolem ní. Událostí letošní muzejní sezony bude zpřístupnění nekropole, na kterou archeologové narazili v roce 2003 přímo za hradbami Vatikánu, když se budovalo nové parkoviště. Naleziště o ploše 500 metrů čtverečních zahrnuje třicetku pohřebních komnat a také 60 hrobů a pohřebních oltářů datovaných do prvního století před naším letopočtem. Další událostí letošního výročí bude opět zprovoznění dvou renovovaných institucí - Muzea křesťanství a Etnologického misionářského muzea. Otevřena bude po restaurování i Tajemná komnata borgiovského křídla Apoštolského paláce. Vatikán dále připravuje řadu výstav, konferencí a moderovaných prohlídek, které mají ukázat rozsáhlé kulturní a umělecké bohatství sbírek shromážděných ve Vatikánských muzeích. Expozice Vatikánských muzeí ročně shlédne přes čtyři miliony lidí.

Audience kardinála Vlka u Svatého otce

Papež Benedikt XVI. přijal 10. února ve Vatikánu pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka k téměř půlhodinové soukromé audienci. Kardinál Vlk nejdříve papeži poděkoval za jeho encykliku "Deus caritas est". Informoval ho, jaké odezvy měla v České republice, o její připravované prezentaci na půdě Katolické teologické fakulty UK v Praze a o podnětech, které encyklika přinesla například pro práci Sdružení Česká katolická charita. Benedikt XVI. se v této souvislosti živě zajímal o současné dění na pražské teologické fakultě. S papežem kardinál Vlk hovořil i o svých duchovních aktivitách mezi biskupy na mezinárodní úrovni. Tématem rozhovoru byla především únorová setkání biskupů v duchu spirituality jednoty Hnutí folokáře. Letošní setkání proběhne již po třicáté a je prvním za pontifikátu Benedikta XVI. Zúčastní se ho na 120 biskupů. Kardinál Vlk představil papeži i ekumenická setkání, která se v rámci Hnutí folokáře konají. Velký zájem u Svatého otce vyvolaly především zprávy o setkáních a kontaktech s představiteli pravoslavných církví. Stranou při soukromém setkání nezůstala ani aktuální situace církve v České republice. Kardinál Vlk papeži přiblížil stav jednání se státem a také těžkosti, které pro církev představuje přijatá novela tzv. církevního zákona. Papež povzbudil všechny věřící v naší zemi, aby vytrvali na své cestě. Podle jeho slov má ostatně církev v České republice s překonáváním těžkostí mnohaleté zkušenosti.

Položení základů Komunitního centra Matky Terezy v Praze

V neděli 26. února 2006 odpoledne posvětil pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk základní kámen Komunitního centra Matky Terezy v Praze. Po slavnosti následovala masopustní veselice. S projektem areálu, kde má být kostel, středisko pro matky s dětmi, středisko pro seniory a celá řada dalších aktivit, seznámil naše krajany kardinál Vlk při své návštěvě Chicaga vloni na podzim. Mnozí na realizaci této akce také přispěli svými dary.

Podle zpráv ČBK

Katolický festival víry v Chicagu 2006

Chicagský arcibiskup Francis kardinál George uprostřed české krojované skupiny na Festivalu víry před slavením závěrečné mše svaté.

Pod záštitou Arcidiecéze Chicago se ve dnech 16. – 18. února 2006 uskutečnil mezinárodní Katolický festival víry. Celá akce se odehrávala v nádherném kongresovém středisku Donald E. Stephens v Rosemont, Illinois nedaleko známého letiště O'Hare.

Festival nabídl širokému okruhu věřících bohatý duchovní i vzdělávací program. Centrem duchovního dění byla hlavní hala, která byla upravena v podobě chrámu, kde na pódiu byl umístěn oltář pro slavení eucharistie, ambon pro hlásání Božího slova a předsednické místo pro kněze i místa pro koncelebranty. Uprostřed prostoru byla postavena křtitelnice se svcenou vodou a rozsvícený paškál symbolizující Krista – Světlo světa. Po stranách oltáře byly umístěny dvě obří obrazovky pro projekci detailních záběrů při bohoslužbách. Po celé ploše haly byly v jednotlivých sektorech rozestavěny stovky sedadel pro účastníky bohoslužeb.

Druhá obrovská hala v sousedství improvizovaného chrámu byla uspořádána jako výstavní prostor, kde v několika sekcích měly své expozice různé církevní instituce působící v chicagské arcidiecézi, ať už to byla přímo některá oddělení arcibiskupství, či etnické skupiny, nebo zástupci různých řeholí či významných církevních škol. Kromě toho se zde nacházelo množství stánků, které nabízely k prodeji náboženskou literaturu, audio vizuální nahrávky, náboženské předměty všeho druhu, bohoslužebná roucha, kříže, liturgické nádoby, varhany a celou řadu dalších věcí souvisejících s náboženským životem. Mnohé expozice byly věnovány též misijní a charitativní činnosti církve a všude jsme se setkávali s poutavými informačními panely, propagačními materiály a mnohde i se zajímavou videoprojekcí.

Menší sály kongresového střediska sloužily jednotlivým přednáškám a seminářům, kterých program festivalu nabízel mnoho desítek s nejrozmanitějšími náměty ohledně všeho, co nějak souvisí s vírou a životem církve.

Úvodní liturgii slova a modlitební večer vedl pomocný biskup chicagské arcidiecéze Mons. Gustavo Garcia Siller, z kongregace Misionářů Ducha svatého, který je pověřen pastorační činností Mexického původu. Dalšími významnými osobnostmi, které na festivalu vystoupily byly chicagský arcibiskup a kardinál Francis George, Rev. Ted Ross, S.J. profesor církevní historie z Ohio nebo po celé

Americe známý kazatel Mons. Jim Lisante ze státu New York.

Festival nabídl též řadu programů dramatických a hudebních. Na pódiích se střídaly skupiny i jednotlivci, kteří nabídli veškerou škálu církevního umění od gregoriánského chorálu, přes polyfonii a velké sbory s orchestrem až po známé spirituály a moderní církevní hudbu. Vystupovaly i sbory dětí z různých církevních škol.

Na festivalu byla též zastoupena sekce evropských katolíků sdružující etnické skupiny jednotlivých zemí žijících na území chicagské arcidiecéze. Ve spolupráci se zástupci těchto zemí, především ředitelem evropského výboru Rev. Casimirem Garbaczem, SVD a sestrou John Vianney Vranak, SS.C.M. připravil poutavou expozici Rev. Dušan Hladík, kde na speciálních panelech bylo veřejnosti představeno jedenáct zemí: Rakousko, Chorvatsko, Česká republika, Německo, Maďarsko, Irsko, Itálie, Litva, Polsko, Slovensko a Slovinsko. Panely informovaly o původu jednotlivých národů, jejich náboženském životě, národních světcích a o přínosu jednotlivých etnik pro život zdejší arcidiecéze, kde tyto národy v průběhu uplynulého století vybudovaly stovky kostelů. Expozice byla doplněna i fotografiemi ze současného života těchto národů v Chicagu. Každá země též nabízela podrobné informace na barevných letáčích. Výstava se těšila velkému zájmu, jak z řad církevní hierarchie, kde byla velmi oceňována kardinálem Georgem i dalšími biskupy, tak z širokého okruhu veřejnosti. Snad se nenašel jediný účastník festivalu, který by se zde s obdivem nezastavil.

Závěrečnou mši svatou festivalu víry celebroidl chicagský arcibiskup Francis kardinál George v sobotu v podvečer spolu s dalšími devíti biskupy a řadou přítomných kněží. Liturgie se zúčastnily tisíce věřících a ve slavnostním průvodu, kde tentokrát vystoupily pouze tanečnice liturgických tanců a uniformovaní Rytíři Kolumbovi, reprezentovala Českou republiku, jako jediné etnikum, skupina mužů a žen v nádherných slováckých krojích. Mše svatá byla sloužena ve třech hlavních jazycích – angličtině, španělštině a polštině. V přímluvných modlitbách pak zaznělo na desítku dalších jazyků. Mši svatou doprovázel zpěvem asi 150 členný smíšený sbor spolu s komorním symfonickým orchestrem a varhanami.

Letošní Festival víry se tak stal opět velkolepou přehlídkou života církve v chicagské arcidiecézi a povzbuzením pro všechny, kdo se ho zúčastnili.

Rev. Dušan Hladík

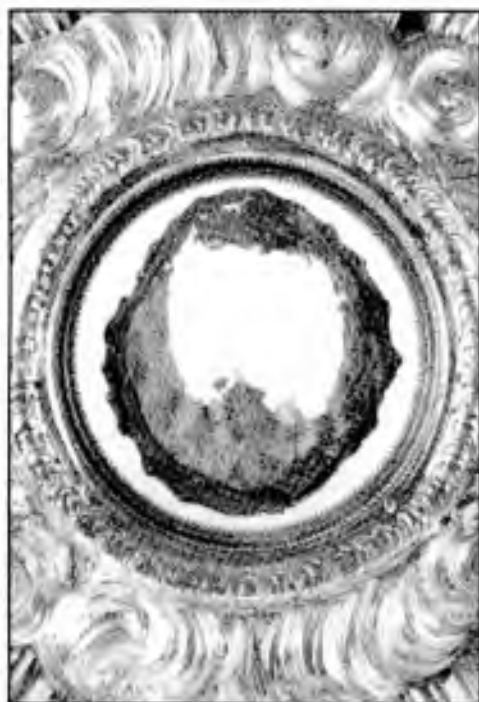

Expozice evropských katolíků na Festivalu víry. Na snímku zleva: ředitel evropské sekce Rev. Casimir Garbacz, Rev. Dušan Hladík, Kristian Klima

Tajemná Krev

Obrazy Madony a Ježíše roní krvavé slzy a vědci říkají: "Neobyčejný a uchvacující úkaz". Krevní skupina na Ikonách v Alberobello byla shledána stejná jako na Turínském Plátně a "Zázraku v Lanciano"

Před rokem 4. února 2005 přinesl server [Spirit Daily.com](http://SpiritDaily.com) zprávu, ve které známý italský autor Renzo Allegri informuje, že krev ze dvou slzících Ikon v Itálii, která byla geneticky testována významnou univerzitou v Bologni, byla shledána jako unikátní na zemi – rozdílná od všech genetických struktur světové krevní banky. Podle údajů vědců je pravděpodobnost najít stejnou krev jedna ku 200 miliardám. Tato krev je krevní skupiny AB - stejného typu jako dobře známá Hostie a Krev Kristova zázraku v Lanciano v Itálii a také krev nalezená na známém Turínském Plátně. Tato krevní skupina již sama o sobě je velmi vzácná, neboť ji má pouze asi 4% světové populace.

Hostie - Tělo Kristovo v Lanciano

Zázrak v Lanciano v Itálii se stal již v 8. století. Jeden Basiliánský kněz, který zde sloužil mši svatou pochyboval o reálné přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii a tu při proměňování došlo k dvojí proměně. Hostie se náhle změnila ve skutečné Tělo a víno ve skutečnou Krev Krista. Dodnes se obojí uchovává v Lan-

ciano v kostele sv. Františka. Je ohromující, že Tělo a Krev zůstávají neporušené do dnešního dne. Od roku 1713 je Tělo uloženo v umělecké stříbrné monstranci a Krev je uložena v bohatě ozdobeném a velice starém křišťálovém kalichu.

V průběhu staletí byla provedena mnohá církevní zkoumání tohoto zázraku. V minulém století byly provedeny dva hloubkové výzkumy za použití moderních technologií a to v roce 1970-71 a opět v roce 1981, kdy testy provedl významný vědec jménem Odoardo Linoli, eminentní profesor Anatomie a patologické Histologie (nauka o tkáních), chemie a klinické mikroskopie a profesor Ruggero Bertelli ze Sienské Univerzity.

Analýzy byly doloženy sérií mikroskopických fotografií a prokázaly, že Tělo a Krev jsou skutečnou lidskou tkání. Tělo je tenký plátek z tkáně srdečního svalu, kde jsou dokonce patrné i nervy. Krev sražená v pěti částicích je sraženina skutečné lidské krve. Tělo a Krev mají stejnou krevní skupinu a tato krevní skupina je AB.

Stejný krevní typ objevili vědci na Svatém Plátně v Turíně, které je považováno za plátno, do kterého byla zabalen v hrobě Pán Ježíš. V roce 1978 se sešla na výzkum Turínského Plátna skupina třiceti amerických vědců, mnozí z nich z Jet Propulsion Lab v Kalifornii, kterým dal arcibiskup katedrály v Turíně v Itálii, kde Plátno bylo uchováváno od r. 1694, svolení zkoumat tuto relikvii.

Zkoušky byly provedeny na více jak třiceti vzorcích, které byly pomocí lepicích pásek sejmuty z různých míst plátna, kde jsou otištěny obrazy těla, krvavé skvrny a také z prázdných míst. Skupina později požádala profesora z Connecticut, aby provedl analýzu na malém ústřížku ze vzorku Plátna a výsledek prokázal krevní částice a co více, krevní obraz podobný jako byl nalezen na Sudarium v Oviedo ve Španělsku, který je také krevní skupiny AB.

Krev na Turínském Plátně

Sudarium - dle tradice pohřební rouška, která byla na obličej Pána Ježíše po ukřižování - nemá na sobě žádný obraz, ale jsou na ní fascinující krvavé skvrny. Ty byly podrobeny analýze a byla zde zjištěna opět lidská krev skupiny AB.

Takže tři velké Křesťanské relikvie, které se považují za nositelky Kristovy Krve, skutečně obsahují krevní částice a všechny tři také vykazují stejnou krevní skupinu AB. K nim se nyní řadí Ikony z Alberobello v Itálii. Zatímco Turínské Plátno, Sudarium a Hostie s Krví v Lanciano dosud nebyly podrobeny detailním genetickým zkouškám, krvavé slzy Ikon byly v tomto směru prozkoumány dokonale.

Občas čteme ve zprávách, že některý obraz Madony roní slzy. Pokud jsou tyto slzy krvavé, jsou zprávy o tom mnohem působivější. Skeptici se obvykle usmívají; opatrné církevní autority hodnotí událost s velkou zdrženlivostí a z různých důvodů se snaží vyhnout definitivnímu rozhodnutí; věda obvykle není zapojena a pokud ano, tak je to jen na amatérské úrovni. Jak čas ubíhá celá událost se stává méně zajímavou, ztrácí

Sudarium v Oviedo ve Španělsku

se z paměti a brzy je zapomenuta. Jenom v ojedinělých případech je událost takové důležitosti, že je uznána za pravou a skutečnou a je církevní autoritou potvrzena jako autentická a nadpřirozeného původu. To se stalo například po náležitém zkoumání v případě "Slzíci Madony v Syrakusách".

Novinář Renzo Allegri informuje o podobné události, která se stala v nedávné době. Tato událost byla veřejnosti neznámá a je o to víc ohromující, protože její první zveřejnění přišlo z vědeckých kruhů, od vědců na nejvyšší úrovni a jejich závěry otvírají dveře k fantastickým hypotézám.

Celá věc se týká dvou posvátných Ikon, které ronily krvavé slzy. Oba případy se staly odděleně v odstupu asi jednoho roku. Tyto dvě Ikonky patří páteru Pietro Maria Chiriattimu, dnes 60letému knězi, který byl vysvěcen v roce 1990 a založil malou Kongregaci nazývanou "Misionáři Naší Paní z Quarry", a který žije ve skromném příbytku v Alberobello Puglia v Itálii. Páter Pietro o tom vypráví:

„Bylo to 3.května 2003 kolem šesté hodiny večer. Šel jsem do svého pokoje vzít si nějaké léky. V tom jsem zpozoroval, že Ikona visící nad mým klekátkem, která představuje Madonu s Děťátkem, má na svém obličejí skvrny. Protože mám slabý zrak dotknul jsem se ob-

razu a cítil jsem, že byl vlhký. Zavola jsem členy naší kongregace a všichni mohli vidět, že Madona slzí.“

Tento úkaz trval 30 minut a byl potvrzen dalšími osobami, které Páter Pietro okamžitě zavola. Tato událost byla zachycena na videozáznam. Páter Pietro oťřel krev kapesníkem a poslal to do laboratoře k rozboru.

Přibližně o rok později 27.května 2004 se úkaz opakoval na jiné Ikoně Pátera Pietra, která zobrazuje Tvář Pána Ježíše, jak je známá Turínského Plátna. Tentokrát to bylo víc než slzíci Ikona, byl to krvavý pot. Tvář Ježíše byla poznamenána sedmi pruhy krve, která stékala dolů z čela, podél tváří přes vousy a tekla přes rám Ikony. Páter Pietro zděšen volal každého kdo byl v domě, aby přišel a viděl, sám potom telefonoval na policii, farnímu knězi a doktorovi. Tento úkaz trval jednu a půl hodiny a vidělo ho 50 lidí.

Páter Pietro opět vzal krev a poslal vzorek do stejné laboratoře kam již dříve poslal krev, která se objevila na Tváři Neposkvrněné. A právě v této vědecké laboratoři způsobily tyto dvě události neobyčejný rozruch a překvapivé výsledky byly zveřejněny.

Musíme připomenout, že tato laboratoř je jedna z nejznámějších v Evropě. Je to Genetická Soudní Laboratoř Univerzity v Bologni, která je vybavená nej-

modernějším zařízením pro výzkum sporných věcí a kde je jeden z nejlepších týmů výzkumníků, doktorů a univerzitních profesorů z oblasti biologie. Tato laboratoř se specializuje na všechno co souvisí s DNA. Spolupracuje s tajnými službami a policií mnoha národů a je ve spojení s ostatními podobnými laboratořemi v jiných zemích. Tato laboratoř má vědeckou vážnost ve světě, a proto nález touto laboratoří vydaný má neodiskutovatelně velikou cenu.

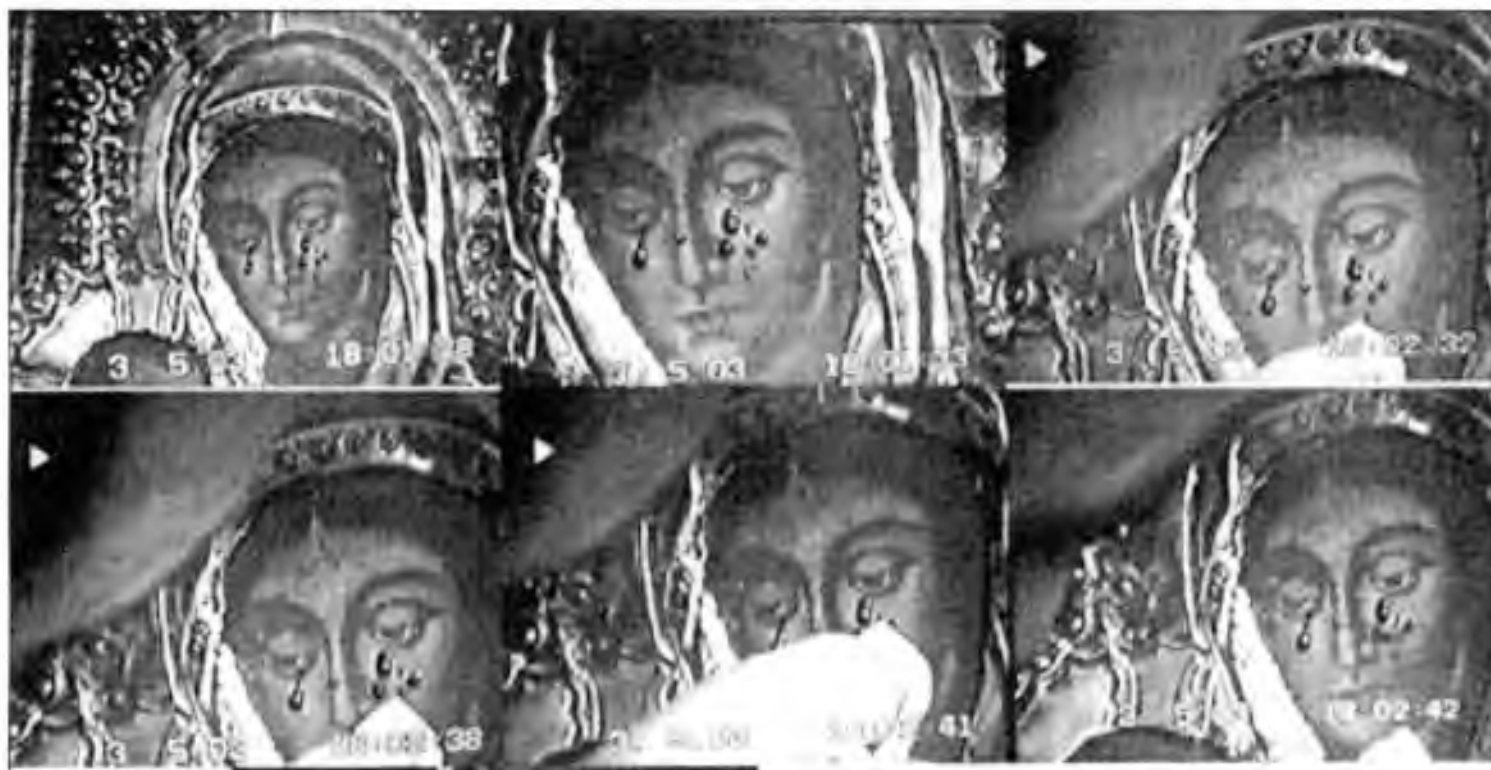
Po provedení všech testů laboratorní výzkumníci poslali Pátera Pietrovi oficiální dokument kde stojí:

"Krev je lidského původu skupiny AB, muže, byla shledána stejná v obou testovaných vzorcích. Krev ze slz Ikony Neposkvrněné a krev, jež se objevila na Tváři Ježíše jsou stejné." Zpráva však obsahuje mnohem víc. Dokument dále pokračuje od vyhodnocování k něčemu, co se zdá být opravdu úchvatné: „Seskupení genetických struktur nalezené v Y chromosomu není shodné se žádným jiným seskupením v současné světové data bance, kde jsou chována data 22,000 mužských osob ze 187 rozdílných populací.“

A dále čteme:

„Tato krev je tak vzácná, že musí být považována za téměř unikátní. Při výpočtu statistické pravděpodobnosti najít v průběhu tisíce let krev se stejnými typologickými znaky je tato téměř nulová. Matematická pravděpodobnost, že se to může stát je v poměru jedna k 200 miliardám možných případů.“

Co toto všechno znamená? Za prvé získaná data absolutně vylučují jakýkoliv podvod, nebo klam. Na světě není nikdo, kdo by mohl dát krev podobné charakteristiky. Na druhé straně zde máme unikátní typ krve, jejíž data ukazují, že náleží jenom jediné osobě a žádnému jinému v celé lidské historii. Důsledek je skutečně podivuhodný: tato krev přišla ze zdroje jež nebyl předcházen podobným genetickým typem a nebyl zděděn. Je to proto, že pochází z člověka, který neměl žádného předka ani potomka. Pokud čteme, co je napsáno v evangeliu o Ježíšovi, je nám to naprosto jasné. On nebyl člověk jako ostatní, ale jeho původ je zcela zvláštní (byl počat z Ducha svatého), a proto genetická struktura je-

Obrazy Madony a Ježíše roní krvavé slzy v Alberobello v Itálii

ho krve nemohla být zděděna. Je velmi zvláštní, že krev která se objevila na Obrazu Neposkvrněné je přesně stejná, jako krev, která se objevila na Tváři Obrazu Ježíše. Pokud se skutečně jedná o Krev Ježíšovu, můžeme říci, že z těchto výsledků bychom mohli mít vůbec poprvé vědecká data týkající se fyzické osoby Ježíše: DNA Ježíše, Vtěleného Boha do Těla, které je a zůstane zvláštní.

Je ještě příliš brzy vyvozovat konečný závěr, ale rozhodnutí vědy je ve všech směrech přesné, veřejné a bez dvojmyslnosti. Badatelé, kteří vydali tuto infor-

maci udělali to v chladné matematické, ale velice čisté řeči. Zvláště ujistili, že se dostali tváří v tvář něčemu unikátnímu. Oni jsou ti, kteří jsou zvyklí s vědeckou přesností, ukázat s obdivem zvláštní povahu těchto výsledků. V soukromém dopise Páteru Pietrovi jeden z výzkumníků napsal: „Toto jsou výsledky, které ohromí úžasem dokonce sochu.“ A opět: „Když srovnávám výsledky těchto analýz, je to pro mě úchvatné a nepřeháním, když řeknu, že jsem se nemohl ubránit slzám.“ Jiný mu řekl: „Toto je skutečná lidská krev, ale zdá se že přišla opravdu z jiného světa.“

Církevní autority jsou si přirozeně vědomy těchto faktů, ale nyní je vyšetřují a vyhodnocují. Jejich opatrnost bude velká a odůvodněná, neboť je to správné takto postupovat. Vědecké výsledky nás vedou ale k zamyšlení, že jsme postaveni tváří v tvář nadpřirozenému jevu výjimečné důležitosti.

Anglickou verzi článku Renzo Allegriho najdete na:

www.visionsofjesuschrist.com/weceping596.htm

*S použitím dalších materiálů
připravil a přeložil
František Klaban, Toronto, Kanada*

Vroucí vzpomínka

*Před devíti roky ve středu svatého týdne 26.března 1997
na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu
můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec,
dědeček, strýc a švagr, pan*

František Minařík

známý pekař a cukrář

v bývalém českém Chicagu a Ciceru, IL.

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým
přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují,
děkuji za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku
u příležitosti 9.výročí jeho odchodu na věčnost.

*Mše svatá za něho i za celou živou i zemřelou rodinu
Minaříkovu bude obětována v sobotu 8.dubna 2006
v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Marie Minaříková, manželka

Anna Minaříková - Vukson, dcera s manželem

Marie Kortánek, dcera s rodinou

a ostatní příbuzní v České republice

Vděčná vzpomínka

*6.dubna 2006 tomu bude pět let,
co byl všemohoucím Bohem
na věčnost povolán náš drahý
bratr, strýc, bratranec a přítel, pan*

Jan František Švec

Narodil se v Klatovech v Čechách 18.srpna 1927.
Do exilu odešel po únoru 1948. Nejprve žil v Kanadě,
kde se oženil s Emily Kresan a potom odešli do USA.

Celý život těžce pracoval v různých profesích
a vždy vynikal svou dobrotou a obětavostí pro druhé.

Slavné vzkříšení očekává na hřbitově

Panny Marie Královny nebe.

*Mše svatá za něho bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 22.dubna 2006 v 6.30 večer.*

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu
v modlitbě s námi*

**Václav Švec, bratr s rodinou
a ostatní příbuzní a přátelé v USA,
Kanadě a České republice**

Upřímná vzpomínka

Co láska spojila
ani smrt nerozdvoji -
navždy jsme, tatínku,
vděčné děti tvoji...

*11.března 2006 uplyne 12 let,
co nás opustil náš milovaný tatínek, dědeček
a pradědeček, četnický strážmistr, pan*

Bohuslav Vlach

Narodil se v Olomouci a své mládež prožil
v Kostelci na Hané, v Prostějově a u své babičky
v Brodce na Českomoravské Vysočině.

Zde v Americe prožil 45 let.

*Mši svatou budeme za něho obětovat v sobotu
25.března 2006 v 6.30 večer v kostele
Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Vděčně na něho vzpomínají

Robert Vlach, syn

Margaret Gatz, dcera

s vnoučaty a pravnoučaty

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve své členy a přátele
na milé setkání a zajímavý večer s ornitologem

DR. JOSEFEM KRENEM

**v úterý 21.března 2006 v 7.00 hodin večer
v klubovní místnosti domu České Misie
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804**

Název přednášky je:

Ptactvo v České Republice

Birds of the Czech Republic

Pleasure for birdwatchers - Treasure for researchers

Dr. Kren je profesorem biologie na Midland Lutheran College
a Doane College v Nebrasce a ve snaze zkoumat ptactvo a
přírodu procestoval velkou část světa a v poslední době
navštívil Galapágy a Japonsko, kde studovat a fotografoval
různé ptactvo. Profesor Kren obdržel doktorát jak v České
Republice, tak v Americe a přinese nám jistě hodnotnou
přednášku na toto zajímavé téma.

Těšíme se, že přijdete v hojném počtu přivítat našeho hosta
a strávit příjemný a poučný večer v úterý 21.března.

Dobrovolný dar \$ 3.00

*Věra Rokničová,
jednatelka SVU Chicago*

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:

216 - 581 - 4362

March 8: JOHN PASTIRIK

15: HRONEK CZECH BAND

(St. Joseph's Day Party)

22: AL MACHUSICK

29: WAYNE TOMSIC

MidAmerica Bank Community Banking™

Pomozte získávat peníze pro Českou Misii.
Nic Vás to nebude stát.

MidAmerica Bank

Nabízí České Misii dotace za Vaše finanční operace.
Stačí nahlásit naše číslo **TIN # 6089**

Když si otevřete u **MidAmerica Bank** konto,
vyplatí nám za to banka prémii:

- Checking = \$25
- Money Market Account = \$15
- Savings Account = \$10
- CD with a term of 12 months or greater = \$10

Navíc **MidAmerica Bank** vyplatí České Misii bonus:
2% hodnoty Vašich ročních úroků z Vašich vkladů.

Vy o nic nepřijedete, Misie získá peníze.

Na tento program můžete napojit již svá

existující konta u **MidAmerica Bank**.

Volejte číslo 630-305-8300 pro "linkup" Vašeho konta
ve prospěch České Misie.

MidAmerica Bank je náš

dlouholetý spolehlivý peněžní ústav.

Věříme, že se zapojíte i Vy do vzájemné spolupráce.

Děkujeme Vám.

ČESKÁ MISIE

ve spolupráci s
Československým ORLEM v exilu
srdečně zve věřící na

Duchovní cvičení

v pátek 30.března v 7.00 hod. večer
v sobotu 1.dubna
od 10.30 dopoledne do večerní mše sv.
a v neděli 2.dubna
od 10.30 dopoledne do 3.00 odpoledne

v kapli Misijního domu
2340 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804,

Duchovní cvičení povede

Fr. Dušan Hladík

Česká Misie v Chicagu
zve všechny zájemce na

ŽIVOTNÍ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ

Putování po Izraeli se uskuteční
ve dnech 23.října až 2.listopadu 2006

Ve Svaté zemi navštívíme Jeruzalém, Betlém,
Nazaret, Jericho, horu Tábor, Kánu Galilejskou,
Betánii, horu Karmel a řadu dalších biblických míst
spojených s životem Ježíše Krista. Uskutečnime
plavbu po Genezaretském jezeře, obnovu křestních
slibů u řeky Jordánu, vykoupeme se v Mrtvém moři,
zastavíme se i u Rudého moře a na závěr
navštívíme horu Sinaj v Egyptě, kde dostal Mojžíš
Desatero Božích přikázání.

Předběžná cena pouti z Prahy do Izraele je asi \$ 1000,-
Zajistíme též leteckou dopravu z Chicaga do Prahy a
zpět a nabízíme též asi týdenní pobyt v Praze
s výlety do okolí před cestou do Izraele.

Předběžná cena za cestu z Chicaga do Prahy a zpět
a pobyt v Praze je asi \$ 1200,-

Skutečné ceny se budou odvíjet podle počtu
účastníků zájezdu, proto se přihlašte co nejdříve.

Bližší informace podá a přihlášky přijímá:

Fr. Dušan Hladík, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Telefon: 708 – 656 7472 nebo 708 – 533 1050

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

The Czech Voice of Cleveland

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m. Host: Frank Moravec

WHK 1220-AM

Sundays: 3.00 - 5.00 p.m. Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ MĚSÍČNÍK

HLASATEL

Nejstarší česky psané noviny publikované v Americe,
mající své čtenáře po celých USA i jinde.

Servis nezávislých komentářů, zpravodajství
a informací z ČR a z krajanského života.

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

HLASATEL, 2820 63rd St. Woodridge, Illinois 60517

Boží hrob v Jeruzalémě

Pokračování ze str. 2

Ke vzkříšení a k poslednímu soudu se váže legenda: „V den vzkříšení budou všichni lidé shromážděni na Olivové hoře a soudní stolice bude na hoře Morija, která je na protější straně. Přes údolí Josaphat, které je mezi těmito dvěma horami, se objeví dva mosty, po kterých budou přecházet vzkříšení ke svému soudu. Jeden most bude z pevného železa a kamene, a druhý, souběžný s tím prvním, bude z papíru, lehký a křehký. A pohané budou přecházet přes železný most, který se pod nimi proboří; a oni spadnou do hlubin bezedné propasti pod nimi a žádný z nich se nezachrání. A všichni židé budou přecházet po mostě z papíru v pokoji a v bezpečí a budou žít věčným životem.“

Jeruzalém je považován též za svaté město muslimů. První z obou směrů modlitby je Jeruzalém proto, že Mohamed převzal mnoho modlitebních zvyků od židů a teprve po odchodu z Mekky a po své roztržce s nimi změnil směr modlitby od Jeruzalém a k Mekce. Jeruzalém je druhá svatyně po Mekce a třetí ze svatých okrsků po Mekce a Medině. Jeruzalém nese v arabštině čestné jméno El-Quds, svatý. Žadné jiné arabské město nenese podobné jméno. V Koránu není El-Quds zmíněna jmenovitě a Mohamed Jeruzalém pravděpodobně za svého života nikdy nenavštívil. Podle výkladu sůry 17 sem však podnikl noční mystickou cestu v doprovodu anděla Gabriela. Poté co dorazil na Chrámovou horu, se Mohamed odebral k posvátné skále, na níž se podle Bible Abraham chystal obětovat syna Izáka a anděl zadržel jeho ruku. Stejně noci Bůh přenesl Mohameda zpátky do Mekky. Příběh tedy potvrzuje prorokův původ od Abrahama. O této noční jízdě proroka píše komentář Ibn Iliam z 9. století také toto: „Prorok a jeho průvodce anděl Gabriel dosáhli konečně sedmé sféry, a tam mu Bůh uložil padesát modliteb denně. Poslaný Boží říká: Při svém návratu jsem šel okolo Mojžíše. On se mě zeptal, kolik modliteb mi bylo uloženo. Když jsem mu řekl padesát, řekl: Modlitba je důležitá věc, tvoje společenství je slabé. Vrať se zpátky ke svému Pánu a popros ho, aby ten počet pro tebe a tvé společenství snížil. Udělal jsem to a Bůh jich deset odejmul. Opět jsem prošel okolo Mojžíše, on mi poradil ještě jednou to samé, a tak to šlo, dokud nezbylo jenom pět modli-

teb pro celý den. Mojžíš mi dal ještě jednou tu stejnou radu. A já jsem odpověděl, že jsem se již tolikrát vracel ke svému Pánu, že bych se teď styděl to ještě jednou udělat. Kdokoli se tyto modlitby ve víře modlí, tomu budou odplaceny jako padesát.“ (Z tohoto příběhu odvozují muslimové povinnost pětkrát za den se modlit. Smlouvání Mohameda s Hospodinem nám připomíná biblickou událost smlouvání Abraháma s Hospodinem o záchranu Sodomy a Gomory, kde to skončilo u deseti spravedlivých, ovšem ani ti se v Sodomě nakonec nenašli.) Tato událost se podle tradice odehrála na místě chrámového okrsku v Jeruzalémě. U vnější zdi se dokonce ještě ukazuje kámen s očkem, u kterého Mohammed oné noci uvázal svého koně. Jeruzalém je kromě toho místem, ze kterého byl Prorok (Ježíš) vzat do nebe. Haram aš-Šarif je také místem budoucího ráje, a proto by se mu už dnes měl podobat. Jak důležité centrum pro muslimy je Jeruzalém ukazuje i Skalní chrám, který byl vybudován na chrámové plošině. Osmiboká mešita se zlatou kopulí postavená v letech 687-691 patří ke třem nejsvětějším islámským stavbám a je dominantou celého Jeruzaléma.

Také v islámu je Jeruzalém místem posledního soudu. Jeho eschatologický význam předčí dokonce hlavní svatyni v Mekce. Poslední soud začne tak, že se anděl postaví na skálu Skalního dómu a zatroubí. Podobně jako v židovských legendách se má objevit most přes údolí a praví muslimové přejdou bezpečně na Haram aš-Šarif. V tu dobu se zvedne Ka'ba, černý kámen z Mekky, a bude putovat do Jeruzaléma, jako nevěsta putuje za svým ženichem. Jeruzalém bude opět jediným směrem modlitby. Také Ježíš má podle Hadítu (tradovaných slov Proroka) v tomto dění na konci času svůj úkol. Sestoupí přes minaret ummajádské mešity v Damašku a odtamtud se vypraví do Jeruzaléma, aby vedl ranní modlitbu. Haram aš-Šarif se pak stane místem věčného ráje, který Korán velmi barvitě popisuje.

V současné době patří celý chrámový okrsek muslimským věřícím. Ti se starají o pořádek na něm. Mnozí muslimové, kteří žijí v Palestině mají ve zvyku přicházet právě sem k páteční polední modlitbě, která je pro ně nejdůležitější modlitbou celého týdne.

Pro křesťany je Jeruzalém místem, na kterém žil, zemřel a vstal z mrtvých Ježíš Kri-

stus. Zde se shromažďovala první církev, zde zemřeli první mučedníci sv. jáhen Štěpán, sv. apoštol Jakub, odtud se rozšířilo Evangelium. Z důvodů pronásledování větší část křesťanského společenství odešla z Jeruzaléma před rokem 70, tedy před jeho zničením Římány. V Jeruzalémě zůstala pouze malá obec a až do 4. století neměl Jeruzalém pro křesťanskou církev téměř žádný význam. Teprve po tzv. Milánském ediktu roku 313, kdy pronásledování křesťanů končí a křesťanství se stává většinovým náboženstvím římského impéria, se pomalu probouzí zájem o toto svaté místo a začínají sem putovat poutníci, aby navštívili místa, na kterých se připomínaly události ze života Ježíše a prvotní církve, především místo Kristova umučení a vzkříšení. Císař Konstantin nechal v Jeruzalémě postavit chrám Božího hrobu. Na koncilu v Chalcedonu roku 451 byl Jeruzalém prohlášen za jeden z patriarchátů. Od 5. století mají poutníci velký zájem o relikvie, především svatý kříž, nástroje Kristova umučení a další památky, které měly souvislost s Ježíšovým životem. Ve středověku vznikají mapy světa, kterým nejde jenom o zachycení kartografických skutečností, ale spíše chtějí celý svět znázornit teologicky. Jeruzalém je zde označován jako střed nebo pupek světa. Od 10. století přibývá poutí do Jeruzaléma za účelem pokání. Pout' do Jeruzaléma není už pouze výsadou bohatých, na cestu se vydávají i chudí. Zbožní věřící považují za svou povinnost osvobození svatých míst z moci pohanů, a tak je do Palestiny postupně vysláno osm křížových výprav. První křížová výprava se vydala na cestu roku 1096 a dospěla ke svému cíli roku 1099. Jeruzalém byl dobyt 15. července 1099 a okamžitě bylo zřízeno v Palestině Latinské království, které trvalo až do roku 1187. V této době byla práva židů a muslimů ve městě omezena. Po porážce křížáku v bitvě u Rohu Hattin v roce 1187 byl brzy dobyt i Jeruzalém, vládu nad Palestinou získal Saladin a Jeruzalém se stal převážně muslimským městem. Křesťanům bylo dovoleno za určitých podmínek sem vstupovat za účelem poutí. V současné době jsou v Jeruzalémě přítomny téměř všechny křesťanské církve. Hlavní rozdělení svatých míst bylo tureckou vládou rozhodnuto v roce 1852 a je platné dodnes. Práva na svatá místa tak získávají především řecká, arménská a latinská církev (za latinskou

jmenovitě františkánský řád), ostatním orientálním církvím připadají především postranní kaple a práva slavit o svátcích liturgii na hlavních oltářích. Například v chrámě Božího hrobu se o kapli hrobu dělí arménská, řeckoortodoxní a latinská církev. Na Golgotě směji pravidelně slavit bohoslužby arménští a latinští kněží. Také Novému Zákonu je vlastní představa „nového“ Jeruzaléma, o kterém se hovoří například v Apokalypse. Křesťanství ale narozdíl od židovství a islámu neočekává poslední soud a příchod nového Jeruzaléma bezpodmínečně na místě, kde stojí dnešní Jeruzalém.

Hlavním cílem křesťanských poutníků v Jeruzalémě je chrám Božího hrobu, který stojí na místech kde byl ukřižován, pohřben a z mrtvých vstal Ježíš Kristus. Pahorek Kalvárie, místo Kristova ukřižování, odvozuje své jméno od latinského výrazu „calvaria“, což znamená „lebka“, stejně jako hebrejský výraz „gulgoleth“ a aramejské slovo „gulgalt“. Jméno odráželo zvláštní tvar zdejšího terénu, stejně jako lidovou legendu, že zde byla pohřbena Adamova lebka. Kalvárie byla dlouho používána pro veřejné popravy a v roce 135 po Kr. byla zasypana mohutnou navázkou na rozkaz císaře Hadriána, který zde vybudoval chrám bohyně Afrodity. V roce 325 navštívila Jeruzalém při své pouti císařovna Helena a v přítomnosti jeruzalémského biskupa, vedena snem, v němž jí to bylo přikázáno, nechala kopat právě na tomto místě. Výkop zakrátko odhalil Ježíšův Boží hrob a - jak se věřilo - zbytky skutečného Ježíšova kříže a křížů obou lotní. Následujícího roku Helenin syn Konstantin začal s výstavbou první baziliky o pěti lodích, dokončené roku 335. Měla chránit Golgotu a Boží hrob. Nad Božím hrobem pak nechal zvlášť postavit obrovskou rotundu zakončenou velkou kupolí a nazvanou Anastasis, což znamená „Zmrtvýchvstání“. Celá budova byla zničena Peršany v roce 614 a až o patnáct let později, za opata Modesta, bylo započato s její obnovou. Nový kostel byl těžce poškozen v roce 1009 vojskem chalify el Hakema a byl opraven císařem Konstantinem IX. Monomachem. Když v červenci 1099 dobyli Jeruzalém křižáci, usoudili, že stávající budova není pro ochranu Kristova hrobu dostatečně důstojná. Proto kostel radikálně přestavěli, i když zachovali stejný půdorys a samostatnou rotundu. Novostavba byla vysvěcena v roce 1149; její vzhled se nezměnil až do roku 1808, kdy budovu vážně poškodil strašný požár. Protože v Evropě tehdy zuřily Napoleonské války (Řím a papežský stát byly obsazeny Na-

polenovými jednotkami a krátce na to bylo napadeno i Španělsko) ujali se obnovy řeči ortodoxní mnichové, kteří celou baziliku přestavěli v orientálním stylu. V současné době je Kalvárie tvořena dvěma přilehlými kaplemi, z nichž jedna je katolická a druhá řecká ortodoxní. V první kapli dvě zastavení křížové cesty označují místa, kde byl Kristus zbaven šatu a kde byl ukřižován. Ve druhé kapli dvanácté zastavení ukazuje, kde Vykupitel zemřel na kříži. Za oltářem tři ikony v životní velikosti zobrazují Krista na kříži, Pannu Marii a apoštola Jana. Mezi oběma kaplemi se nachází malý oltář Stabat Mater.

Uvnitř Chrámu Božího hrobu se nachází také Kámen pomazání. Nezdobená deska bílého mramoru zde chrání vespod položenou desku růžového vápence, na níž podle tradice leželo Kristovo tělo po jeho sejmutí z kříže a Josefem z Arimatie a Nikodémem zde bylo pomazáno směsí myrhy a aloe. Na této desce jej před pohřebním také oplakávala Panna Maria. Dodnes je Kámen pomazání osvětlován množstvím olejových lampiček a ozdoben stříbrnými svícny.

Srdcem baziliky je ovšem mramorová svatyně stojící uprostřed velkolepé rotundy Anastáze, v níž se uctívá Kristův hrob. Tuto fantastickou, bohatě zdobenou kapli završenou podivuhodnou kopulí zhotovil neznámý řecko-ortodoxní architekt v roce 1817. Vnitřek je rozdělen do dvou malých místností. První je tzv. Andělská kaple, obsahující kámen, na němž stál anděl oznamující zbožným ženám Ježíšovo zmrtvýchvstání, zatímco druhá místnost je vlastní hrobová komora, která je též posledním zastavením křížové cesty. Hrob vytesaný přímo do skály Golgoty, byl darován Josefem z Arimatie, aby Spasitelovo tělo mohlo být důstojně pohřbeno. V tomto úzkém prostoru, který nepojme víc než čtyři osoby, oltář s obrazem Panny Marie označuje kámen sedlovitého tvaru, který je nyní pokrytý deskou jemně vyleštěného mramoru, na němž leželo Ježíšovo tělo. Nad Božím hrobem visí 43 stříbrných lamp. Třináct z nich patří západním křesťanům, třináct řeckým pravoslavným, třináct Arménům a zbývající čtyři koptské menšině.

Přímo nad Božím hrobem, se opakuje již 1500 let každoročně ve stejném čase tzv. „zážrak ohně“. Vždy na Bílou sobotu v Chrámě Božího hrobu přichází z nebe oheň, aby zapálil lampy. Tento zážrak je mnohonásobně dosvědčen od 4. století až po současnost. Od 11. do 13. hodiny zpívají arabští křesťané zpěvy, které pocházejí až ze 13. století. Potom kolem 13. hodiny přijdou zástupci místních úřadů, kteří podle obyčeje vstoupí

Kaple Božího hrobu

do Svatého hrobu a kontrolují, zda se tam nenachází žádný zdroj ohně anebo světla, které by mohly vyvolat zdánlivý zázrak a zapečetit hrob. Lid potom zpívá „Kyrie eleison“. V 13.45 vstoupí do kostela pravoslavný patriarcha, kterého provází pestré procesí s nádhernými prapory. Třikrát obejde Svatý hrob a zůstane stát před nízkým vchodem a tam složí na znak pokory a úcty svoje vzácná liturgická roucha před nastávajícím mystickým jevem, kterého mají být za malou chvíli svědky. V kostele se zhasnou všechna světla a sfouknou všechny lampy. Celý chrám je ponořený do úplné tmy, zatímco patriarcha v bílé albě zcela sám vstoupí do kaple Božího hrobu se dvěma nerozžatými svícemi. V době, kdy se patriarcha modlí na kolenou u kaple Božího hrobu, panuje všude tma. Jakmile vyjde se svícemi, které byly zapáleny zázračným způsobem, ozývá se celým chrámem chvalo zpěv. Světlo se velkou rychlostí šíří mezi všemi přítomnými věřícími. V uplynulých letech vidělo vždy mnoho poutníků znovu na vlastní oči, že se v tuto svatou hodinu vznáší k chrámu Božího hrobu zvláštní modré světlo. Najednou zapálí svíce a zavřené olejové lampy, na které poutníci ani nedosáhnou a které visí z klenby na mnoha místech.

Vykonat životní pout' do Jeruzaléma bylo vždy snem křesťanů všech generací. Tato vzácná příležitost se nabízí našim krajanům na podzim letošního roku s poutním zájezdem České misie v Chicagu. Všechny zájemce srdečně zveme k této pouti na svatá místa.

*Z různých pramenů připravil
Fr. Dušan Hladík*

Generální konzulát České republiky v Chicagu

15. února 2006 byl v Chicagu otevřen ve zkušebním provozu pro veřejnost nový Generální konzulát České republiky.

Veškeré informace o jeho činnosti získáte na: www.mzv.cz/chicago

Dnes přinášíme základní údaje:

Personální obsazení

Marek Skolil

generální konzul

Ing. Bořek Lizec, M.A.I.S., Ph.D.

zástupce generálního konzula

Kateřina Kulhánková, M.A.

konzulka, vedoucí konzulární sekce

Miroslav Kraus

hospodář

Mgr. Isabella Havlová

zástupkyně vedoucí konzulární sekce, konzulární referentka

Radka Kloudová

asistentka generálního konzula

Lýdie Pašková

konzulární referentka

Monika Kovařík

konzulární referentka

Generální konzulát České republiky naleznete v budově Michigan Plaza v blízkosti Millenium Park na adrese:
205 N Michigan Ave, Suite 1680, Chicago, IL 60601

Kontakt a otevírací doba pro veřejnost

GENERÁLNÍ KONZULÁT ČESKÉ REPUBLIKY
KONZULÁRNÍ SEKCE

205, North Michigan Avenue, Suite 1680
Chicago, IL 60601

Tel: 312 861 1037

Fax: 312 861 1944

E-mail: consulate_chicago@mzv.cz

Otevírací doba pro veřejnost:

pondělí – pátek: 9.30 – 12.00

Působnost a agenda konzulární sekce

Působnost konzulární sekce pro státy: Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Michigan, Minnesota, Missouri, Nebraska, North Dakota, South Dakota a Wisconsin.

Generální konzulát České republiky Chicago plní zejména následující funkce:

Státní občanství

Konzulát přijímá žádosti o zjištění státního občanství ČR, které postupuje příslušným orgánům státní správy k dalšímu řízení a doručuje rozhodnutí v těchto věcech účastníkům řízení s bydlištěm v cizině. Konzulát také informuje o možnostech nabytí státního občanství České republiky.

Pasová agenda

Konzulát přijímá žádosti od občanů ČR, zdržujících se v USA, o vydání cestovního dokladu, které postupuje správním orgánům příslušným pro vydání cestovního dokladu. Pozbyl-li pas platnosti nebo došlo-li k jeho ztrátě, odcizení nebo poškození, vyhotoví konzulát v případě nutnosti náhradní cestovní doklad k cestě občana ČR do vlasti. Konzulát musí hodnověrným způsobem ověřit totožnost a občanství ČR žadatele o tento doklad.

Matriční agenda

Konzulát přijímá žádosti občanů ČR o zápis matričních událostí (narození dítěte českému občanovi, uzavření manželství, úmrtí), které nastaly v USA do zvláštní matriky v ČR. Výpis z matriky cizího státu, týkající se matriční události, musí být opatřen apostilou (tzv. Apostille) nebo musí být superlegalizován ministerstvem zahraničních věcí státu, ve kterém byl matriční doklad vydán, pokud mezinárodní smlouva, kterou je ČR a další dotčený subjekt vázán, nestanoví jinak. Konzulát dále přijímá žádosti o vystavení duplikátu matričního dokladu.

Ověřování

Konzulát ověřuje pravost podpisů osob, správnost překladu, fotokopie a opisy listin. Konzulát zprostředkovává provedení vyššího ověření veřejných listin vydaných v České republice. Vzhledem k dostatečnému počtu českých překladatelů v

USA konzulát překlady nevyhotovuje. Konzulát pouze ověřuje správnost předloženého překladu z češtiny do angličtiny a z angličtiny do češtiny. Na základě bilaterální konzulární úmluvy mají překlady ověřené konzulátem platnost jak v ČR tak na celém území USA.

Vízová agenda

Konzulát přijímá a vyřizuje žádosti o udělení krátkodobého víza a rozhoduje o jeho udělení. Konzulát dále přijímá žádosti o udělení dlouhodobého víza a žádosti o vydání Povolení k pobytu v ČR a zasílá je k vyřízení a k rozhodnutí příslušnému útvaru cizinecké policie v ČR. Po obdržení kladného rozhodnutí ze strany cizinecké policie konzulát vyznačuje dlouhodobé vízum nebo vízum k převzetí Povolení k pobytu do cestovního dokladu žadatele.

Právní pomoc

Na základě žádosti občana ČR konzulát zajistí nebo zprostředkuje na náklady takového občana potřebnou právní pomoc a zastupování před soudem a jinými orgány USA.

Ochrana občanů České republiky

Konzulát podnikne v souladu s právním řádem USA nezbytná opatření za účelem prozatímní ochrany práv a zájmů občanů ČR, kteří o ni nemohou požádat nebo se nemohou dočasně zabývat jejich ochranou (např. z důvodů vážné nemoci nebo nehody). V těchto případech konzulát může i bez plné moci občana ČR zjišťovat u soudů a jiných orgánů USA stav věcí, týkajících se jeho práv a jeho zájmů a podávat návrhy, jež by sloužily k jejich zabezpečení. V případech bezprostřední hrozby nebezpečí, vyplývajícího ze změněné politické situace nebo přírodní katastrofy přijme konzulát ve spolupráci s Ministerstvem zahraničních věcí ČR odpovídající opatření pro občany zdržující se v USA, směřující k jejich ochraně.

Pomoc v nouzi

Konzulát poskytne občanovi ČR v opodstatněných případech konzulární pomoc, jestliže o to požádá. Občanovi ČR, který se v době svého dočasného pobytu v USA ocitl v nouzi, poskytne konzulát pomoc k návratu do ČR. Pomoc se poskytuje zásadně na náklady tohoto občana, popř. na náklady jeho příbuzných. Konzulát může odmítnout poskytnutí finanční pomoci tomu, kdo již dříve o takovou pomoc požádal a nepodnikl včas potřebné kroky k zajištění svých finančních závazků s ní spojených. Konzulát nemůže odmítnout pomoc v případech, kdy by neposkytnutí pomoci mělo pro občana ČR závažný, zvláště pak na zdraví nebo život ohrožující následek.

Dědická a majetkoprávní ochrana ČR a občanů ČR v USA

Konzulát je povinen podnikat ve shodě s právním řádem USA všechny kroky, které jsou zapotřebí k ochraně zájmů ČR a občanů ČR ve věci dědictví. Činnost konzulátu v této oblasti je zásadně zaměřena na funkci oznamovací a signální. V případě zvláštní naléhavosti konzulát zejména: - přijme nezbytná opatření potřebná k zajištění majetku tvořícího součást dědictví, včetně obstarání soupisu majetku, kopie závětí, jmenování správce dědictví a zajištění všech opatření, sloužících k ochraně majetku a práv občanů do doby, než si zvolí formu svého zastoupení pro další dědické řízení,

- o dědictví uvědomí dědice v ČR, pokud jsou známi, prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR nebo jiných orgánů, - pokud nejsou dědici v ČR známi, předá Ministerstvu zahraničních věcí ČR dostupné údaje potřebné pro jejich případné vypátrání, - v případě, že dědic poskytne konzulátu plnou moc k zastupování v dědickém řízení v USA, zajistí podle potřeby a na náklady dědice jeho zastupování, zjistí všechny požadavky ohledně dokladů potřebných k prokázání nároku dědice z ČR, obstará doklady o konečném vyúčtování dědictví, zabezpečí jeho převod do ČR.

Vymáhání výživného

Konzulát věnuje zvýšenou pozornost ochraně práv a zájmů mladistvých osob při řešení otázek souvisejících s vymáháním výživného z USA.

Návraty nezletilých dětí zavlčených do USA

Konzulát věnuje zvýšenou pozornost ochraně práv a zájmů mladistvých osob při řešení otázek souvisejících se zavlčením dětí do USA.

Úmrtí

Konzulát se podílí na řešení problémů souvisejících s úmrtím občanů ČR v USA. Konzulát zejména informuje o úmrtí prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR pozůstalé v ČR, zajišťuje vystavení potřebných dokladů a v nouzových případech organizuje převoz pozůstatků zemřelého do ČR.

Doručování

Konzulát zajišťuje doručování soudních dokumentů a ostatních dokladů vydaných orgány státní správy ČR a vyřizuje dožádání orgánů ČR v USA. Doručování provádí konzulát přímo nebo prostřednictvím subjektu v USA v souladu s mezinárodními dohodami, kterými je ČR vázána.

Uzavírání sňatků na generálním konzulátě ČR

Generální konzul je oprávněn uzavírat na konzulátě manželství mezi snoubenci, pokud je alespoň jeden z nich občanem ČR. Konzulát oznámí uzavření manželství zvláštní matrice v Brně a vydá manželům potvrzení o uzavření manželství.

Trestná činnost občanů ČR v USA

Konzulát sleduje případy zadržení a odsouzení občanů ČR během jejich dočasného pobytu v USA.

Trestné činy spáchané na občanech ČR v USA

Konzulát monitoruje trestné činy spáchané na občanech ČR v USA.

Mezinárodní smlouvy

Konzulát sleduje možnosti uzavření nových mezinárodních smluv. Konzulát sleduje stav plnění a dodržování mezinárodních smluv, kterými je ČR v konzulární oblasti vázána.

Správní poplatky

Za úkony spojené s výkonem konzulárních funkcí se vybírají poplatky podle zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích.

EUCHARISTICKÉ OZVĚNY

Přechovávání Eucharistie

Svatostánek a jeho dějiny

Dnes pro nás není ničím zvláštním, když vidíme svatostánek uprostřed oltáře. Ovšem vždy tomu tak nebylo. Jednotlivé etapy vývoje svatostánku souvisejí s dějinami oltáře. Až do 6. století byl v chrámě jediný oltář, pak začalo oltářů přibývat, ale co zůstávalo, byl respekt před mensa dominica, oltářem, který vylučoval vše, co nemělo co do činění se slavením Nejsvětější oběti. Od devátého století se na oltáři objevují relikvie světců. A brzy k nim přibýly další prvky, takže v 10. století se objevil dokument galikánského původu s názvem Admonitio Synodalis, který byl závazný pro celou západní církev a předpisoval, že na oltáři smí být pouze schránka s ostatky svatých, evangeliář a pyxida s Tělem našeho Pána pro nemocné. Všechno ostatní se musí přechovávat na jiném vhodném místě. Teprve v 16. století se měl svatostánek nacházet na oltáři a ještě později ve středu oltáře, což znamenalo poslední fázi vývoje oltáře.

Doba katakomb

Podle jednohlasého svědectví Otců prvního století víme s jistotou, že v době pronásledování přechovávali křesťané Eucharistii ve svých domech. Po eucharistické slavnosti byly konsekrované hostie rozděleny a věřící je přechovávali v malých nádobách nebo schránkách, aby mohli kdykoliv přijmout Eucharistii. Archeolog G. B. de Rossi nazývá tyto nádoby s odvoláním na Akta mučedníků z Nikomédie za doby Diokleciána arca nebo arcula. Kardinál Bona cituje ve svém díle Rerum liturgicarum text nařízení jednoho korintského biskupa, díky kterému známe ritus domácího společenství: „Je-li váš dům použit jako oratoř, máte na oltář postavit nádobu s Eucharistií, a není-li tam oltář, na vhodný stůl. Položte na něho ubrus, na který můžete vyložit hostie. Spalte několik kadidlových žm, zazpívejte Trisagion (náš Svátý, svátý, pozn. aut.) a třikrát poklekněte na znamení úcty ke Kristovu Tělu.“ Eusebius nás informuje o tom, že kněží uchovávali Eucharistii ve svých domech, aby ji mohli posloužit nemocným.

Z velmi staré tradice víme, že Eucharistie se nosila na krku v rouškách, které sv. Ambrož nazval oraria, ale také ve zlatých nebo stříbrných nádobách, v nádobách ze slonové kosti, dřevěných nebo hliněných, které měly

společné jméno encolpia. Encolpium byla malá schránka, která obsahovala relikvie, také knížku evangelia a věřící ji z úcty nosili na krku. Některé z nich byly nalezeny v hrobech na hřbitově ve Vatikánu: mají tvar krychle s očkem, na přední straně nesou monogram Krista a na bocích písmena alfa a omega.

Epocha bazilik

Když po Konstantinově míru mohli křesťané svobodně slavit své posvátné obřady a zřizovat svá kultovní místa, prosadil se brzy obyčej přechovávat Eucharistii v chrámech, ale zvyk uchovávat ji v soukromých domech byl odstraněn definitivně až počátkem 6. století. Díky Janu Chryzostomovi víme, že Eucharistie byla někdy přechovávána pod obojí způsobou, a díky Ambrožovi zase víme, že v Miláně byla Nejsvětější Krev přechovávána ve zlatých nádobách lahvéového tvaru zvaných dolium. Posvátnost a drahocennost zde představují pevnou konstantu: je to logika víry a lásky.

V prvních bazilikách mělo přechovávání Eucharistie dvě formy: věž a holubice. Vědci se přou o to, která z těchto forem měla přednost, ale s největší pravděpodobností byly holubice přechovávány ve věži. Holubice obsahovala eucharistický chléb. Je to hypotéza, kterou podporuje materiál, ze kterého byly zhotoveny: věž byla ze stříbra a holubice ze zlata. Bibliotekář Anastasius píše v knize De vita Pontificum, že Konstantin věnoval bazilice sv. Petra věž a holubici z ryzího zlata oždobené 250 perlami. Inocenc I. nechal naopak pro kostel sv. Gerváze a Protáze zhotovit stříbrnou věž a zlatou holubici a také papež Hilarius věnoval lateránské bazilice stříbrnou věž a zlatou holubici. Diskutuje se také o tom, na kterém místě byly věž a holubice umístěny. Podle jedné pasáže Apoštolské konstituce ze 4. století se domníváme, že byly přechovávány v tzv. pastoforiu, tedy nejdlehlším a nejhůř přístupným místě kostela: „Když všichni přijali sváté přijímání, odnesl jáhen zbytky do pastoforia.“ Někteří se domnívají, že místem přechovávání bylo sacrum. Z jedné pasáže u sv. Jeronýma víme, že se jednalo o totéž místo: „Pročež ‚sacrum‘, ve kterém leží tělo Krista, který je pravým ženichem církve a našich duší, se nazývá thalamus nebo pastoforium.“ Jedná se o vznešené a chráněné místo ve vlastním chrámovém prostoru.

Schránka na uchovávání eucharistie ve tvaru holubice

Zhotovena z kovu a opatřena na zádech uzávěrem visela holubice obsahující eucharistické způsoby na řetězu pod baldachýnem oltáře. Věž a holubice byly zavěšeny na řetězech uprostřed ciboria nad oltářem. Je třeba poznamenat, že zde ciborium představuje čtvercový baldachýn, který se od Konstantinových dob tyčil majestátně nad oltářem. Čtyři závěsy, které ciborium ohraničovaly a které se nazývaly tetravela (čtyřopona), se používaly až do devátého století. Ciborium náleží v křesťanském umění zvláštní místo. Uvedme jen pro příklad ciborium Lorenza Berniniho, které se tyčí do výše dvaceti metrů pod Michelangelovou kopulí v bazilice sv. Petra. Eucharistická víra se stává uměním a umění ilustruje eucharistickou víru. Můžeme se zde mnoho naučit. Ale k tomu nestačí hodiny architektury a z toho odvozená různá umění. K tomu je nutné třeba také učitelství stolec velké teologie a klekátko, adorace a život z milosti, pietas, vášnivě ponoření do velikonoční vitality církevního roku, v nejširším smyslu slova traditio Ecclesiae. Je třeba mít stále před očima horizont věčnosti, podle kterého se měří všechno to, co je pomíjivé.

Románská doba

V románské době přibyla k používaným formám ještě pyxida. Tímto jménem se normálně označuje nádoba, která obsahuje Eucharistii bez ohledu na svou formu a velikost. Toto řecké slovo znamená „krabice“, což jednoznačně odlišuje tuto nádobu od věže a od

holubice. Románská holubice má na rozdíl od antické podstavec se zvýšeným okrajem. K jejímu používání jako místu na přechovávání Eucharistie je třeba říct, že byla běžná ve středověku ve Francii, nikoliv však v Itálii, kde se od 11. století dávalo přednost skříňkám zabudovaným ve stěně anebo tzv. secretariu – důstojné sakristii.

Nedá se říct, že by pyxida odsouvala do pozadí věž a holubici a konečně pyxida není nic jiného než věž střední velikosti. Běžně sestává ze čtyřhrané krabice s víkem, které je více méně kónické, ale někdy také ploché. Z toho důvodu bylo její použití praktické a nebylo příliš nákladné. Pyxida byla někdy upevněna v zobáku holubice jako zjevné znamení přítomnosti eucharistické způsoby v jejím nitru. Existují příklady pyxid, které stojí na noze jako kalich, zvláště ve 12. století. Odtud její jméno *Pyxis pediculata*.

Eucharistické nádoby byly v románské době zavěšeny nad oltářem. Protože antické ciborium zde už nebylo, změnil se také způsob jejich zavěšení. Normálně byl na oltářním obraze držák ve tvaru kříže a na něm byla nádoba upevněna. V románské době bylo běžné zhotovovat eucharistické nádoby ze zlata a ze stříbra bez ohledu na to, jakou měly formu. K ozdobení pyxidy se používalo perel a drahých kamenů. Používala se i pozlacená a emailovaná měď, slonová kost i dřevo.

Gotická doba

V této době existovaly různé způsoby přechovávání Eucharistie. Nádoby (věž, holubice, pyxida) byly zavěšeny nad oltářem a zahaleny rouškou. Někdy se schránka nacházela také pod oltářem, jak vyplývá ze synodálního statutu z Lutychu z roku 1287: „Tělo Páně ať je přechováváno na důstojném místě pod oltářem nebo ve skříňce pod klíčem.“ Normálně se nádoba nacházela v malé skříni umístěné na zdi vpravo či vlevo od oltáře.

Zvláště ve velkých kostelech se dbalo na to, ozdobit dvířka této skříňky krásnými kovovými dekoracemi nebo malbou. Celek byl zarámován gotickým obloukem, postaven na sloupku ozdobeném oblouky a korunován cínovou korunou. Také vnitřek skříňky a jeho dvířka zevnitř byla umělecky vyzdobena. Otvor buďto kruhový nebo tvaru trojlístku nebo čtyřlístku opatřený mříží umožňoval věřícím, aby Nejsvětější Svátost uctívali zvenčí. Lampa, která před ním stále hořela, ukazovala věřícím zdálky místo, kde je uchováván proměněný Chléb. Na počátku 16. století se již s touto i když umělecky vyzdobenou, přece ale jen prostou schránkou nespokojili. Začaly se objevovat první svátostné kaple, na severu Evropy již ve 14. století.

Původ těchto kaplí nám ukazuje, jak Duch Svátý vedl věřící a jak se rozšiřovala lidová

Pastoforium v katedrále sv. Alžběty v Košicích

zbožnost, která si vyžádala, aby se lidé mohli klanět proměněné Hostii nejen během mše svaté, ale i mimo ni. Eucharistický kult se projevil v tzv. monstrancích, které přispěly k rozšíření adoraci jako výrazu srdečné, prosté a neméně hluboké víry a úcty.

Monstrance nepředstavovala nic jiného než nástroj pro veřejný kult Těla Pána, při čemž Hostie byla vystavena účtě ve zvláštní zdobené schráně tak, aby byla viditelná. Zvyk používat monstranci byl v lidové zbožnosti tak hluboce zakořeněný, že se ho nepodařilo omezit ani tu a tam se o to pokoušejícím synodům. Průvod Božího Těla byl slaven v Lutychu již v roce 1247. Papež Urban VI. ho rozšířil na celou církev v roce 1264 a definitivně ho potvrdil papež Jan XXII. r. 1316.

Eucharistické kaple byly bodem, kde došlo k plné shodě synodálních nařízení a lidové zbožnosti. Byla to místa trvale vystavené Nejsvětější Svátosti. Bývala ve formě monumentální věže, ve které byla Hostie přechovávána v průhledné nádobě za kovovou mříží, aby na ni věřící stále viděli.

Svatostánek na oltářním stole

Poslední historická fáze ve vývoji svatostánku jako eucharistické schránky na oltáři spadá do počátku 16. století. Pionýrem tohoto způsobu byl v Itálii zbožný biskup z Verony Mateo Giberti, který ho chtěl mít zaveden ve všech chrámech své diecéze. Takové nařízení ovšem nacházíme již v Ordinationes u augustiniánů, které byly sestaveny za papeže Alexandra IV. (1254–1261): „Chceme, aby v našich kostelích bylo Tělo Kristovo přechováváno na hlavním oltáři v pyxidě ze slonové kosti nebo jiného drahého materiálu v nevelkém množství.“

Nařízení biskupa Gibertiho se setkal v severní Itálii s velkým ohlasem a brzy se

rozšířilo i do dalších diecézí, především do milánské, a to díky sv. Karlu Boromejskému, který nařídil přemístit Nejsvětější Svátost ze sakristie na hlavní oltář dómu. V Římě našla tato iniciativa rozhodného zastávce v Pavlu IV. V Rituálu zavedeném v roce 1614 Pavel V. nařídil tento způsob přechovávání pro celou svou diecézi a doporučil ho také ostatním. Mimo Itálii bylo možno volit způsob přechovávání podle místních obyčejů. Používaly se ponejvíce svatostánky ve stěně a eucharistické kaple.

Na protestantské popírání skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii reagoval Tridentský koncil (1545–1563). Rozšířilo se trvalé přechovávání Eucharistie na dobře viditelném místě na hlavním oltáři ve svatostánku v podobě malého domku. Od té doby byl oltář stále monumentálnější a nesl kříž, svícny, ostatky nebo sochy svatých a andělů. V 18. stol. byla dvířka svatostánku umělecky zdobena a opatřována drahými kameny. Od poloviny 18. stol. byl svatostánek na hlavním oltáři běžný v celé církvi, což Benedikt XIV. 1746 prohlásil za „obecně platné nařízení“. Kongregace pro obřady vydala 1863 definitivní nařízení, ve kterém zakázala jiné formy přechovávání.

Dnešní praxe

Ve většině našich kostelů je svatostánek dominantním prvkem oltáře. Ze způsobu a místa přechovávání musí být zřejmá úcta k trvalé reálné přítomnosti Krista v Eucharistii a vytvořena možnost eucharistického klanění. Místo přechovávání musí být přímo přístupné a vhodné i pro osobní adoraci. Je-li tímto místem zvláštní kaple, má být náležitě označena a musí v ní být vhodná klekátka pro modlitbu v kleče i místa k sezení.

V každém kostele může být jen jeden svatostánek pro přechovávání a uctívání Eucharistie. Musí být solidní, pevný, nedotknutelný a neprůhledný. Tento svatostánek se musí nacházet na architektonicky význačném místě. Musí u něho stále hořet věčné světlo jako znamení Pánovy přítomnosti a úcty k němu.

V této souvislosti je třeba poukázat také na posvátné nádoby, ve kterých se uchovává Tělo a Krev Páně jak při mši svaté (kalich a patena), tak při uchovávání a adoraci (ciborium, monstrance). Před nedávnem vydala Kongregace pro bohoslužbu a svátosti instrukci o náležitosti posvátných obřadů (viz Redemptio Sacramentum z 24. dubna 2004), ve které se zmiňuje i o posvátných nádobách. Tyto nádoby musí být ze vzácného materiálu a umělecky zhotoveny, zakazují se takové materiály, jako jsou košíky a nádoby ze skla, hlíny, keramiky nebo jiných křehkých materiálů. Ciborium musí být uzavřené víkem a opatřené pláštěm bílé nebo zlaté barvy.

Mauro Piacenza, 30giorni 6-7/2005

Zemřel velký Sokol tělem i duší

Bratr Fred Kala

Bratr Fred Kala se narodil 12. března 1937 ve Spilville ve státě Iowa českým rodičům již v Americe narozeným. Jeho rodiště, městečko Spilville, je známé především tím, že zde strávil letní prázdniny významný český hudební skladatel Antonín Dvořák v době, kdy působil jako ředitel New Yorské konzervatoře a právě zde započal komponovat svou Novosvětskou symfonii.

Fred Kala se vždy zajímal o vše české a využil každé příležitosti, kdy mohl mluvit česky. Kromě rodiny se mu tato možnost naskýtala nejčastěji při setkání s přáteli z malé české komunity ve Spilville, v jejímž jádru žije i Fredova jediná sestra, kterou mnozí osobně poznali při návštěvě tohoto místa při oslavách jubilea A. Dvořáka.

Když přišel Fred Kala do Chicaga, seznámil se zde s Carol Kuchválek, sestrou Toma Kuchvála, též z české rodiny. Sám byl vždy na svůj český původ velmi hrdý. Ve šťastném manželství s Carol vychovali dva syny Freda a Steva, kteří se, podobně jako jejich otec, stali aktivními členy Sokola a taneční skupiny Moravské Kulturní Společnosti.

Fred a jeho synové byli též činní ve skautské organizaci. Fred se vždy zajímal o všechno co se týkalo kultury Amerických Indiánů. Rád chodil do přírody. Byl vášnivým rybářem a houbařem, lovcem a zahradníkem. Rád se účastnil každoročních rybářských zájezdů pořádaných Sokolem Berwyn do Wisconsinu.

Fred měl velké srdce a kde mohl, pomáhal všem potřebným.

Bratr Fred Kala s prezidentem České republiky Václavem Havlem

Byl zakládajícím členem a aktivistou Moravské Kulturní Společnosti.

Byl dlouholetým obětavým pracovníkem Sokola a v této organizaci zastával mnohé funkce jako cvičitel, vzdělavatel a úředník. Byl předsedou Sokola Berwyn a zasloužil se o spojení Sokola Berwyn a Sokola Slavský. Byl sekretářem a později předsedou Amerického Sokola a velmi se zasloužil o zahraniční pomoc při obnově Českého Sokola ve staré vlasti po pádu komunismu.

Zúčastnil se XII. a XIII. Všesokolského sletu v Praze. V roce 2000 obdržel Stříbrnou medaili Českého Sokola a prestižní cenu Jana Masaryka. Tato vyznamenání mu byla udělena jako uznání jeho práce pro Sokol a Českou komunitu v Americe.

Fred Kala věnoval Sokolu a dalším českým organizacím spoustu svého času a energie. Za jeho celoživotní obětavou práci mu patří upřímný dík.

Fred Kala byl povolán na věčnost 1. února 2006. Zanechává zde v zármutku manželku Carol, syny Freda a Steva s manželkami Christine a Karen, vnoučata Melanii, Nicole, Brooke a Megan.

Fred Kala bude postrádán mnoha přáteli a Sokolskými bratry a celou Česko-Americkou komunitou.

Bratře Frede,
provoláváme Ti poslední sokolské „Nazdar!“
Čest budiž Tvoji památce.
Odpočívej v pokoji.

*Za Americký Sokol
Pavel Lebloch*

MLADÝM

Boj o mravní čistotu

Křest uděluje tomu, kdo jej přijímá, milost očistění ode všech hříchů. Avšak pokřtěný musí pokračovat v boji proti žádostivosti těla a nezřízeným touhám. Jak má v tomto boji postupovat věřící křesťan, to nám připomíná Katechismus Katolické Církve a 2.vatikánský koncil.

- Boj proti tělesné žádostivosti se vede očišťováním srdce a cvičením v umírněnosti.
- Čistota srdce nám dá vidět Boha a již nyní nám umožňuje vidět všechno ve světle Božím.
- Očišťování srdce vyžaduje modlitbu, zachovávání čistoty, čistý úmysl a čistý pohled.
- Čistota srdce vyžaduje stud, který spočívá v trpělivosti, skromnosti a diskretnosti. Stud chrání intimitu osoby.
(KKC 2520, 2530 – 2533)

*

Čistota vyžaduje *stud*. Ten patří k podstatě umírněnosti. Stud chrání *intimitu člověka*. Stud omítá odhalit to, co má zůstat skryto. Je zaměřen na čistotu, jejíž křehkost dosvědčuje. Řídí pohledy a gesta ve shodě s důstojností osob a jejich spojení.
(KKC 2521)

*

Stud hájí tajemství osob a jejich lásky. Nabádá k trpělivosti a umírněnosti při milostném styku; vyžaduje, aby muž a žena vzájemně respektovali podmínky vzájemného darování a konečného závazku. Stud je skromnost. Vnučí slušnou volbu oděvu. Zachovává mlčení nebo zdrženlivost tam, kde by se rýsovalo nebezpečí nezdravé zvědavosti. Stává se tak *diskretností*.
(KKC 2522)

*

Neexistuje pouze stud citů, ale i těla. Vzpírá se například proti vystavování lidského těla k zvědavému prohlížení v jistých reklamách nebo proti snaze některých sdělovacích prostředků *zacházet příliš daleko při odhalování intimních věcí*. Stud určuje životní styl, který umožňuje *odolávat vábení módy* a nátlaku převládajících ideologií. (KKC 2523)

*

Křesťanská čistota vyžaduje *očistění společenského prostředí*. Vyžaduje od hromadných sdělovacích prostředků takový způsob informování, který dbá na úctu a zdrženlivost. Čistota srdce osvobozuje od rozšířeného erotismu a *vyklučuje podívané, které podporují chorobnou zvědavost a vytváření iluzí*.
(KKC 2525)

*

Tak zvaná *uvolněnost mravů* má základ v *mylném pojetí lidské svobody*. K budování svobody je třeba nejprve se nechat vychovávat mravním zákonem. Je nutno žádat ty, kdo jsou odpovědní za výchovu, *aby mládež učili účtě k pravdě*,

k vnitřním hodnotám a k mravní a duchovní důstojnosti člověka.
(KKC 2526)

*

Pornografie spočívá v tom, že se *skutečné nebo předstírané pohlavní úkony* odcizí intimitě partnerů, aby se záměrně ukazovaly třetím osobám. Pornografie uráží čistotu, protože znetvořuje manželský úkon, důvěrné darování jednoho manžela druhému. *Těžce zraňuje důstojnost těch, kteří se k tomu propůjčí (herci, obchodníci, diváci)*, protože jeden se stává pro druhého předmětem nízké rozkoše a *nedovoleného zisku*. Jedny i druhé ponořuje do preludu neskutečného světa. Je to těžký hřích.
(KKC 2354)

*

Je úkolem církve „*vždy a všude hlásat mravní zásady* včetně těch, které se týkají společenského pořádku, a také posuzovat kteroukoli lidskou záležitost, *pokud to vyžadují základní práva lidské osobnosti nebo spása duši*“.
(KKC 2032, CIC, kán. 747)

*

... Zároveň se má svědomí každého při posuzování vlastních osobních skutků vyhnout tomu, aby zůstalo uzavřeno v mezích *individuální úvahy*... *Není správné stavět osobní svědomí a rozum proti mravnímu zákonu nebo učitelskému úřadu církve.*
(KKC 2039)

*

Kristova radostná zvěst nepřetržitě obnovuje život a kulturu kleslého člověka a tepe a odstraňuje omyly a zlořády, které vyplývají ze stále hrozícího pokušení k hříchu. Neustále očišťuje a povznáší mravy národů.

(2. vatikánský koncil, GS 58)

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Karel IV. český král a římský císař

Matkou Karla IV. byla Eliška Přemyslovna (1292 – 1330), hrdá, vášnivá žena, která byla dcerou velikého českého krále Václava II., nositele koruny české a polské, nápadníka koruny uherské, nejbohatšího evropského vládce na východ od Rýna, syna Přemysla Otakara II. Elišce bylo teprve čtrnáct let, když byl zavražděn Václav III. v Olomouci a o český trůn se strhla prudká váda. Na české země uplatňovali nárok Habsburkové, část českého panstva se domnívala, že by mělo dojít ke svobodné volbě nového krále. Další početná skupina panstva prosazovala názor, že Přemyslovci mají nárok na český trůn dědičně také po přeslici.

Sňatek Elišky Přemyslovny s Janem Lucemburským (otcem Karla IV.) byl výsledkem jednání českého panstva s duchovenstvem. Pozadím tohoto dynastického sňatku byly síly, účastníci se na celoevropské politice, papežské kurie a francouzského dvoru. Jan Lucemburský byl o čtyři roky mladší než Eliška. V roce 1310 se Jan Lucemburský stal českým králem. Byl to pohledný muž. Rytíř svým jednáním a dvorný kavalír svým chováním. Jan Lucemburský (1296 – 1346) nebyl jen bojovníkem, ale také milovníkem umění a obratným diplomatem. Svět umělců mu byl pokladnicí inspirace. Roku 1323 přijal za kancléře slavného představitele umělecké vlny zvané ars nova, což mu však u českého panstva nepřineslo slova uznání a zvláštní sympatií. Ženám u dvora se však Jan líbil pro svou urostlou postavu. Byl světlovlasý a modrooký, k dámám dvorný a v konverzaci vtipný. Jan většinu času pobýval v cizině a proto se mu říkalo „král cizinec“.

Dne 14. května 1316 se Elišce Přemyslovně a Janu Lucemburskému narodil v Praze princ Václav. V té době bylo Elišce 24 let a Janu Lucemburskému 20 let. Poměry v zemi nebyly klidné. Jan Lucemburský, generální vikář římské

říše a český král, se ocitl ve víru, na který nebyl připraven. V říši se strhl boj o nového římského krále, do něhož se sám zapletl, a doma musel čelit odporu panstva, nespokojeného s nedodržováním slibů. Němečtí hodnostáři, dosazení do úřadů v českém království, na nátlak české šlechty museli nakonec odejít ze země. Vedoucí postavení v zemi v té době získal Jindřich z Lipé se svými příznivci, což se nezamlouvalo Elišce Přemyslovně. Ta přiměla svého chotě Jana, aby uvrhl Jindřicha z Lipé do vězení, což vedlo ke krátké občanské válce. Jindřichu z Lipé byla nakloněna Eliška Rejčka, dvojnásobná vdova a to po Václavu II. a po Rudolfu Habsburském.

V té době v boji o římskou korunu Jan Lucemburský podporoval Ludvíka Bavora proti Fridrichu Habsburskému. Současně se musel Jan Lucemburský bránit na Moravě proti vpádu Matouše Čáka Trenčanského, který využil tísně českého krále Jana a zabral část moravského pomezí, byl však z něho vytlačen a uzavřel s Janem příměří.

Díky mohučskému arcibiskupovi Petru z Aspeltu bylo uvolněno i napětí mezi českým králem Janem a českým panstvem. Avšak daný výsledek Elišku Přemyslovnu nijak neuspokojil. Rozzuřila se opět občanská válka, v zemi vypukl hlad. Na radu své choti si Jan najal vojsko složené z Němců, aby v zemi zajistil pořádek. Tím však Jan ztratil veškeré sympatie u českých pánů, kteří se v čele s Vilémem Zajícem utkali s Janovým německým vojskem a v bitvě u Žatce bylo toto Janovo vojsko naprosto roz-

Císař Karel IV.

prášeno. Nakonec mír mezi českým králem a českou šlechtou zprostředkoval Ludvík Bavor.

Mezi Janem Lucemburským a Eliškou Přemyslovnou dochází k naprostému rozvratu. Jak o své manželství, tak o své české království Jan ztratil úplný zájem. Všechnu svoji pozornost pak upínal k zahraničně politickým jednáním, pobýval nejčastěji v rodném Lucembursku a cestoval po zemích západní Evropy jako statečný rytíř, oblíbený společník, romantický hrdina a bohatý feudál.

V roce 1319 povstala panská skupina, podporující Elišku Přemyslovnu a spojená s pražským patriciátem, proti kotéřii Jindřicha z Lipé, což natolik popudilo krále Jana, že se postavil otevřeně proti své choti Elišce. Po urovnání sporu zůstala Eliška už netrvalo osamocená a

zbavená dětí. V roce 1323 byl odvezen i prvorozený syn Václav do Francie, kde byl biřmován a přijal jméno Karel. Téhož roku byl oženěn s Blankou z Valois, neteří francouzského krále Karla IV. z rodu Kapetovců a manžela Marie, sestry českého krále Jana Lucemburského.

Roku 1328 končí ve Francii éra Kapeťovců a na trůn vstoupila pobočná větev v osobě Filipa VI. Valois. V té době na francouzský trůn upevňoval své právo též Eduard III. Anglický, vnuk Filipa IV. po přeslici. V roce 1330 odjíždí čtrnáctiletý Karel z Francie na několik měsíců do Lucemburska. V roce 1331 patnáctiletý Karel přijímá pozvání svého otce a odjíždí za ním do Pavie. Jan Lucemburský potřeboval v Itálii svého zástupce, správce nově získaných signorií v Lombardii, Emilii a Toskáne, jimiž chtěl doplnit rodové panství Lucemburků a zvýšit své mocenské postavení v Evropě, což svědčí o Janově zahraničně politické koncepci velkého formátu a o jeho odvaze realizovat velké plány. Itálie na mladičkého Karla silně zapůsobila, byl její architekturou a kulturou okouzlen. V italském Meranu se Jan Lucemburský se synem Karlem setkali se skupinou českých pánů, na jejichž radu se Karel rozhodl k návratu do Čech. V bavorském Landshutu se Karel zastavil u sestry Markéty, provdané za Jindřicha II. Staršího Dolnobavorského, překročil hranice a pospíchal ku Praze, do níž vstoupil dne 30. října 1333, když předtím navštívil Zbraslav, aby se u hrobu poklonil památce své matky.

Své první dojmy z návratu do Čech sám Karel zaznamenal ve svém životopise zvaném „Vita Caroli“. Cituji: „A tak, když jsme byli přišli do Čech, neznali jsme ani otce, ani matky, ani sestru, aniž koho známého. Také řeč českou jsme úplně zapomněli, ale později jsme se jí opět naučili, takže jsme mluvili a rozuměli jako každý jiný Čech. Z boží milosti pak jsme dovedli tak mluvit, psát a číst nejen česky, ale francouzsky, italsky, německy a latinsky, že jsme byli mocni oněch jazyků stejně jednoho jako druhého. Tehdy náš otec odjel do hrabství lucemburského pro jakousi válku, kterou tam vedl s vévodou brabantským, on sám se svými spojenci, to jest s biskupem lutyšským,

markrabím julišským, hrabětem gelderským a ještě s mnohými jinými, a nám pak svěřil svou pravomoc nad Čechami po dobu své nepřítomnosti.

Toto království jsme našli tak zpuštěné, že jsme nenašli ani jediného hradu svobodného, který by nebyl zastaven se všemi královskými statky, takže jsme neměli, kde bychom přebývali, leč v domech měšťanských jako jiní měšťan. Hrad pražský pak byl zcela opuštěn, pobořen a zničen, neboť od času krále Otakara II. byl celý ztroskotán až k zemi. Na tom místě jsme dali vystavět nově veliký a krásný palác s velikým nákladem, jak je dnes patrné kolemjdoucím. V té době jsme poslali pro svou manželku, ježto byla až dosud v Lucemburku. Ta pak přišedši měla po roce prvorozenou dceru, jménem Markétu. V těch pak dobách dal nám otec náš markrabství moravské a toho titulu jsme užívali. Když pak obec šlechtických mužů Čech přihlédla k tomu, že pocházíme ze starobylého rodu českých králů, poskytla nám z lásky k nám pomoc, abychom mohli získat zpět hrady a královské statky ...

A měli jsme mnoho rytířů, kteří byli hotovi nám sloužit a království prospívalo den ode dne, obec dobrých nás milovala, zlí pak se nás báli a vystríhali se zla. Spravedlnost s dostatek vládla v království, ačkoli páni stali se většinou tyrany a nebáli se krále, jak se slušelo, protože si byli království mezi sebe rozdělili. A tak jsme drželi vladařství nad královstvím, zlepšující se den ode dne po dva roky.“

Takže v roce 1334 se Karel stal markrabětem moravským a v témže roce proběhla revindikace královského majetku. V roce 1338 byla v zemi české velká neúroda. V Evropě začala stoletá válka mezi Francií a Anglií. V roce 1341 byl Karel uznán českým sněmem za následníka trůnu. V roce 1344 bylo v Praze zřízeno pražské arcibiskupství a započalo se se stavbou chrámu svatého Víta. V roce 1346 v bitvě u Kresčaku padl Jan Lucemburský. V tomtéž roce byl Karel zvolen římským králem a korunován v Bonnu. V roce 1347 byl Karel korunován českým králem. V roce 1348 Karel zakládá v Praze univerzitu a Nové Město pražské. Je položen základní kámen k hradu Karlštejn. V téže době

zemřela první manželka Karlova Blanka z Valois. Karel se těžce vyrovnal s jejím odchodem na věčnost. Karel zakládá klášter Na Slovanech.

V roce 1349 se Karel oženil s Annou Falckou a byl korunován římským králem v Cáchách. Po čtyřech letech Anna Falcká zemřela, a tak se v roce 1353 ženil Karel potřetí a to s Annou Svidnickou. V roce 1355 proběhla v Říme Karlova korunovace římským císařem. V roce 1356 je vydaná Zlatá bula Karla IV. V roce 1357 došlo k založení karlštejnské kapituly a k položení základního kamene ke stavbě Karlova mostu v Praze. V roce 1361 se narodil Karlovi a Anně Svidnické Karlův nástupce, syn Václav. Rok poté zemřela Václavova matka. Následující rok se Karel ženil s Eliškou Pomořanskou. V roce 1368 se Karlovi a Elišce Pomořanské narodil syn Zikmund. Ve stejném roce Lužice a Svidnicko bylo připojeno k České koruně. V roce 1376 byl Václav zvolen římským králem a Karel IV. rozdělil země České koruny mezi své syny.

Karel IV. zemřel dne 29. listopadu 1378 v Praze ve věku 62 let. Toto je jen skromné nahlédnutí do bohatého života tohoto českého krále a římského císaře. V jeho osobě došlo k dovršení přemyslovského úsilí o vybudování nezávislého českého státu a vytvoření koncepce středověké české státnosti. K tomuto záměru směřovaly všechny jeho panovnické skutky, zakládané hrady, chrámy, města, kláštery, projevy a listiny. Jeho státnické činy měly vliv na rozvoj literatury, výtvarného umění, architektury, rozmach vzdělanosti u nás a také na hospodářské posílení českých zemí v rámci Svaté římské říše. Karel IV. byl politikem evropského formátu. Jeho cílem bylo vybudování dynastické základny v zemích Koruny české, a tudíž nezávislost českého státu při zachování členství v rámci Svaté římské říše, neboť to se mu jevilo výhodným. Ne všichni králové v Evropě jsou po staletí svým národem velebeni. Karel IV. je názorným příkladem jak důležitou úlohu může osobnost sehrát v dějinách. Trpělivá, uvážlivá, diplomatická i humanistická vláda Karla IV. ovlivnila pozitivně vývoj mnohých událostí v historii naší země a z hlubin věků má co říci i dnešku.

*Alena Kulheimová
Česká republika*

Paths of Glory and Tribulations

The second half of the 1950's decade was marked by oscillating domestic and foreign policies of the Communist Party in an attempt to solidify its control over the Czechoslovak population and advance its power and prestige in the international forum during the escalating cold war. The huge statue of Stalin leading a procession of devout followers (privately ridiculed as a "queue of hungry shoppers waiting for a rationed amount of meat") erected on one of Prague's hills in May of 1955 was destroyed in November of 1961 exemplifying the transient nature of the "cult of personality." The Communist government's rejection of incoming mail post-marked with the US stamp of T. G. Masaryk, "Champion of Liberty" issued in March of 1960, demonstrated the regime's paranoiac phobia concerning the image of the first Czech President, an enduring symbol of true democracy.

1955

February 3 The government announces that its state of war with Germany has ceased and that peaceful relations can resume.

May 1 The largest statue in the world of Joseph Stalin is unveiled in Prague as part of the official May Day celebrations.

May 9 To commemorate the 10th anniversary of the liberation of the country by the Red Army, the government grants a general amnesty to any person who has fled the country provided they return within six months.

May 14 Czechoslovakia joins the Warsaw Pact, a mutual defense alliance aimed at the West, by signing the East European Defense Treaty in Warsaw with Albania, Bulgaria, East Germany, Hungary, Romania, and the USSR.

June 19 The Garden of Peace and Friendship opens containing thousands of rose bushes donated by 32 countries to commemorate the Nazi destruction of the village of Lidice in 1942.

October 28 In order to avoid celebrating Czechoslovak Independence Day, the government proclaims "Nationalization Day," to celebrate the 10th anniversary of nationalizing large sections of the economy after World War II.

1956

January 1 In his New Years address, President Zápotocký states that Czechoslovakia had gone too far in its attacks on Yugoslavia after it split from the Soviet bloc in 1948, thereby seeking to renew friendship with that country. In addition, he recognizes the West German state and says he wants normalized, friendly relations with it.

The second Five-Year Plan calls for a 50 percent increase in heavy industrial output and a 31 percent increase in agricultural production, with the percentages at 61 and 40 respectively for Slovakia.

February 2 The government releases one of the three defendants of the "Slánský Trial" sentenced to life imprisonment. The two remaining defendants are released later in 1956 and in 1960.

April Several speakers at the Second Congress of Czechoslovak Writers, an organization controlled by the government, openly criticize the Communist regime.

May 15 University students in Prague and Bratislava demonstrate against the government's administrative and educational policies. Their demands include greater academic freedom, the end of censorship, and less official admiration for the USSR. As a result, the government permits Western publications to be sold in international hotels, to which very few Czechoslovaks have access, and orders that the Soviet flag no longer fly beside the Czechoslovak flag on public buildings except during official celebrations.

August 1 The National Assembly grants greater powers to the Slovak regional government.

Mid-August One hundred sixty thousand citizens of German descent receive the right to immigrate to West Germany.

October 1 The work week is reduced to 46 hours from 49 hours.

November 3 As a result of the Hungarian Revolution, which is attempting to remove Hungary from under Soviet dominance and socialism, President Zápotocký warns that his regime will not tolerate any threats to the socialist system in Czechoslovakia.

December 25 The state radio ends the use of the Soviet national anthem as its sign-off each midnight, which had been played along with the Czechoslovak anthem since mid-1948.

1957

January 1 In response to the October Hungarian Revolution, a new law goes into effect strengthening the penal code to allow for enhanced socialist legality and presence in Czechoslovakia. This move allows the government greater ability to arrest people for any alleged anti-socialist activity.

January 29 Czechoslovakia and the USSR agree to integrate production in selected key industries such as nuclear power and to cooperate fully in economic planning.

March 2 Seven Czechoslovaks receive prison sentences of up to seven years on the alleged charges that they planned demonstrations against the Soviet invasion of Hungary in October 1956.

July 9-16 After Khrushchev defeats his rivals for control of the Soviet government, he visits Czechoslovakia for a week, where

Stalin's memorial sculpture at Letná in Prague

the leadership stresses its undivided support for him and the Soviet Union.

October 2 The Rapacki Plan, a resolution supported by Czechoslovakia, East Germany, and Poland, calling for a nuclear-free zone in Central Europe, is proposed to the United Nations. The West rejects the resolution in April 1958 since it would hamper its ability to defend West Germany in case of a conventional war.

October 13 Youths stage an anti-government demonstration in Prague. Unlike its actions following the May 15, 1956 demonstrations, the government retaliates in the following weeks by arresting and sentencing many to prison.

November 13 President Antonín Zápotocký dies at the age of 72.

November 19 The National Assembly unanimously elects Antonín Novotný as president, allowing him to retain his post as first secretary of the Czechoslovak Communist party. To mark his election, Novotný grants a general amnesty for minor criminal offenses.

December 31 Following a brief thaw in the tight control over the press and literature after Khrushchev's speech in 1956 - which attacked the excesses of the Stalin era - the government appoints a committee, led by a hard-line Stalinist, to further censor publications.

1958

January 1 In his New Year's address, President Novotný urges his people to work harder, sacrifice, and eliminate waste in the workplace in an attempt to stimulate the economy.

February 23 The government marks the 10th anniversary of taking power with huge celebrations throughout the country.

May 17 The government calls for an increased effort to destroy the influence of religion in society and to spread atheism.

July 15 President Novotný states that he would like to establish diplomatic relations with West Germany.

September 27 On the 20th anniversary of the signing of the Munich Agreement, Czechoslovakia and East Germany issue a joint declaration denouncing it as a shameful plot against the USSR.

October 23 A law is passed forcing Gypsies and other people who travel from place to place peddling their wares and services - an estimated 50,000 people - to settle down and become "productive" citizens or face stiff penalties.

T. G. Masaryk's commemorative stamp issued by the US on March 7, 1960

1959

January 1 The government announces the complete socialization of medicine by noting that the private practice of medicine has been officially eliminated. Citizens must now visit public clinics.

March 8 The government orders price reductions on basic food items and some consumer goods in an attempt to raise the standard of living.

July The government furthers its hard-line stance against literature by ordering all publishers to follow the party line and to allow no political or ideological ambiguities. Earlier in the year the government banned Josef Škvorecký's book, *The Cowards*, claiming it was politically unsound and tainted with petty bourgeoisism.

December 28 The government announces that 95 percent of the national productivity output comes from publicly owned enterprises and that 84 percent of agriculture has been collectivized.

1960

March 7 The United States releases two postage stamps honoring the first president of Czechoslovakia, Tomáš G. Masaryk, in the "Champion of Liberty" series. Czechoslovakia either returns the letters and packages bearing such stamps or removes them in violation of international mail agreements.

June 12 General and local elections take place with a single slate of candidates presented, and with the number of seats in the National Assembly being reduced from 368

to 300. As a result of these general elections, a new government is formed, which remains virtually the same as before.

Mid-June For economic reasons the government reorganizes the country administratively from 19 regions into 10 and from 270 districts to 108. It hopes to make each of the divisions integral economic units so that industry and agriculture can balance each other in the new units and be decentralized nationally to stimulate production.

July 6-7 A Communist Party Congress unanimously approves a new constitution and the third Five-Year Plan (1961-65). The Plan envisions higher wages, a 40-hour, five-day work week, more schools and apartments, and a 56 percent increase in industrial production. The new constitution changes the name of the country from the Czechoslovak Republic to the Czechoslovak Socialist Republic, which becomes a centralized state ruled from Prague. The document proclaims the fraternal coexistence of the Czechs and Slovaks as the basis of the state, but Slovak provincial ministries are transferred to Prague, the Slovak board of commissioners (the government of Slovakia) is dissolved, and ethnic minorities (Hungarians, Poles, and Ukrainians, but not Germans) are granted the right to use their own languages in public life. Furthermore, it spells out the roles of the president, National Assembly, and government; describes the Communist party as the guiding force in society; and guarantees personal property, freedom of assembly, religion, and speech, and the inviolability of the home and the mails; these guarantees are ignored.

Tomy Jandaček

Fiat voluntas Tua

Fiat voluntas Tua: Thy Will shall be done. These are not only the very words, Our Blessed Lord has taught us in the Our Father, but these are also the words He Himself used during His passion, when He prayed in the garden of Gethsemane. These words are used by most of us every day in our personal prayer, by the priests and religious in the Divine Office, and certainly by the whole Church during the Holy Sacrifice of the Mass. Innumerable times God the Almighty is implored with this formula, and millions of Christians use it following the expressed wish of Our Savior.

However, do we realize what we are asking for? Are we really following the Lord in His Passion, Who without doubt put His whole human existence in the utterance of these words with which he accepted the death on the Cross for our redemption? Is our form to use this prayer not rather always linked with some hidden condition? "Thy Will shall be done, but..." "...do not ask too much, do not demand my freedom, my worldly goods, my human happiness, my success, my comfort"? Do we realize, in our petty fear, that the Lord of the Universe could take our prayer literally, that everything depends on the realization of this prayer?

Indeed, our entire life as creatures of the Almighty and as children of the Merciful depends on the Will of the Father. Wherever this Will is not realized or lived, we at length suffer from the consequences of our own will, which belittles the sense of our existence meant to be also divine, and not only human. There is no final sense in doing our own will, if it is not in full conformity with the Will of God. Only the Will of God can bestow on us the happiness we really need, that is, the liberty that comes from inner peace, the wisdom that comes from revelation, and the richness that comes from grace. Everything that we do finds full accomplishment exclusively by being done according to the divine plan for us which is a reflection of the eternal glory of God to which we are to belong. Anything else is short of the dignity that Christ merited for us by accepting the Will of the Father for our salvation.

Lent is a period of time given to us by Holy Mother Church in which everyone of us can follow the Blessed Lord into the desert in order to get ready to do the Will of the Father. We try to empty our soul through the penance of our body from all things that do not pertain to the Will of God. Everything that is out of measure has to be re-measured and made to fit into the Eternal plan for us and the world. God

wants us to give up all that we believe to be and to have, in order to receive and become what really counts. We can be sure and do not need to fear: For every wish we give up for His Will, we will get a multitude of graces that will increase the peace and order of soul that only His Will can create in us!

*Msgr. R. Michael Schmitz,
Institute of Christ the King Sovereign Priest February 2006*

KRÁSY NAŠÍ VLASTI

Hrad Trosky v Českém ráji

Hrad Trosky je jedním z nejnavštěvovanějších hradů v České republice. Tato památka je zasazena do malebné krajiny Českého ráje, který se stal ostrůvkem klidu a pohody s nádhernou přírodou a dobrymi lidmi. Sám hrad se nachází asi 10 km od Jičína směrem na Turnov.

Se stavbou hradu bylo započato koncem 14. století (asi kolem roku 1380), tedy v době, kdy mýtus o nedobytnosti hradů se začal rozplývat v dýmu prvních dělových výstřelů. Vlastnosti terénu rozhodly i o způsobu stavby. Mezi oběma čedičovými homolemi byl založen vnitřní hrad. Z jihu byl chráněn prudkým svahem, na severu předhradím. Boky zajišťovaly více než dostatečně obě čedičové homole, které však nezůstaly nevyužity. Na obou nepřístupných vrcholech byly postaveny věže. Na nižší, zavalitější (relativní výška 47 metrů), nazývané „Baba“ se zvedala nižší, pětiboká věž. Na východní, štíhlejší homoli (relativní výška 57 metrů), která se snad pro svou nepřístupnost nazývá „Panna“, se tyčila vysoká, obdélná věž.

Po smrti Čenka z Vartenberka, zakladatele hradu, připadl hrad králi Václavu IV. V roce 1398 získal hrad a celé panství od krále Ota z Bergova a po něm zdědil Trosky jeho stejnojmenný syn - Ota mladší. Ten, jako zarytý katolík na sebe upoutal hněv lidových vojsk, která v roce 1424 Trosky oblehla. Hrad se jim však zdolat nepodařilo. V roce 1438 se hrad stal znenadání kořistí dvou záškodníků, Kryštofa Šofa zvaného z Helfenburka, a jeho druha Švejkar. Podařilo se jim zmocnit se nejen hradu, ale zajmout tam i majitele. Ota z Bergova. Šof a Švejkar se stali postrachem celého kraje. V roce 1440 se východočeský landfrýd rozhodl k ráznému činu. Jeho vojska oblehla Trosky, ale hrad opět odolal. Obráncům prý pomáhala tajná chodba pod hradem.

V roce 1455 syn Oty z Bergova - Jan prodal Trosky s celým panstvím pánovi sousedního panství a hradu Kost, kterým byl Jan Zajíc z Hazmburka. Pro Trosky to

však v podstatě znamenalo konec živé existence. V roce 1469 byly Trosky dobyty královským vojskem. Hrad se stal už jen střediskem hospodářské správy a několikrát ještě změnil majitele. Ještě za třicetileté války hrad stál, i když už opuštěný a zpustlý. Bohuslav Balbín se ještě v roce 1681 dostal na vrchol Panny.

Teprve pozdní romantismus 19. století objevil znovu zapomenutou zříceninu. Malebné Trosky se stávají stále častější inspirací malířů i básníků. V roce 1821 prodávají Valdštejnové Trosky Janu Lexovi z Ahrentalu. Jeho syn Alois začal v roce 1841 stavět točité schodiště, jímž chtěl zpřístupnit vrchol Panny a tak využít vyhlídky do dalekého okolí. Bohužel v roce 1843 zemřel a stavba zůstala nedokončena. Se stavbou schodiště se skončilo v místě, kde se dnes nachází hradní vyhlídka. V roce 1928 se staly Trosky majetkem Klubu českých turistů. Dnes hrad spravuje Památkový ústav v Pardubicích.

V roce 2000 byla na věži zvané „Baba“ otevřena vyhlídka, ze které se otevírá nádherný pohled nejen na půdorys vlastního hradu, ale také na další okolní památky, jako jsou hrad Kost, zámek Humprecht, Rovensko pod Troskami, město Jičín a Turnov. Za příznivého počasí lze z hradu spatřit i Prahu a Mladou Boleslav, dále České středohoří, Lužické a Jizerské hory a Krkonoše. Nejkrásnější pohled je na krásy blízkého Českého ráje, které po prohlídce hradu můžete jako turisté navštívit.

O starých hradech se vypravuje, že z nich vedla tajná podzemní chodba, kudy mohla posádka hradu v případě nebezpečí utéci před nepřítelem nebo takovou chodbou mohl být hrad v době obléhání zásobován. Byla tajná chodba i na Troskách?

Asi 500 metrů východně od hradu v příkré skalnaté a zalesněné stráni se nachází vchod do jeskyně. Za vstupním otvorem se nachází prostora až 5 metrů široká, která dosahuje výšky až 7 metrů. Po 13 metrech se jeskyně zužuje na 50 cm širokou chodbu, která po 20-ti metrech vyústí

ve čtvercové skalní rozsedlině, z níž odbočují tři chodby. Jedna vede k severozápadu, ale je zavalená. Druhá směřuje k severovýchodu a končí též závalem. Třetí chodba jde k jihu a po několika metrech se zvěšuje v prostor, který jeví známky lidské činnosti. V této prostora se nachází i tzv. „podpisová skála“ s vyrytými jmény návštěvníků. V minulosti zde bylo možné spatřit též podpis národního buditele Josefa Jungmanna a jeho přítele, básníka Antonína Marka, faráře z Libuně. Na jihu se tato prostora zužuje a přechází v chodbu, která je však na konci zaplavena pískem.

Tajemná jeskyně pod hradem Trosky byla v minulosti navštěvována ve snaze nalézt spojovací chodbu do hradu. Asi v roce 1772 byla navštívena čtyřmi jičínskými občany, kteří v jeskyni na balvanu našli nápis: „Ani krok dále, sic tvoje smrt.“ To bylo příčinou, že od dalšího zkoumání upustili. Rovněž švabachem psaný nápis: „3 dni sme blaudily, Twa smrt gestli deš dál. P.H. 1845 F.H.“ dokládá, že proniknout do tajemného podzemí a nalézt spojovací chodbu do hradu nemusí být jednoduché.

Podle pověsti, která se uchovala mezi místními obyvateli, chodba ústí k podzemnímu jezírku, které sloužilo jako zásobárna vody pro hrad. Faktem je, že dosud nebyly na hradě nalezeny žádné stopy po studni.

Jiná pověst praví, že tajná chodba pod Troskami vede k železným dveřím, za kterými jsou ukryty poklady a cenné starožitnosti. Souvisí to s místem, kam loupeživí rytíři Šof a Švejkar, kteří se zmocnili Trosky, ukrývali naloupené zboží? A nebo zde Ota z Bergova, jeden z majitelů Trosky, který se podílel na vyloupení Opatovického kláštera v roce 1415 ukryl uloupený poklad, který je dodnes nezvěstný? Tyto i jiné otázky zůstávají dosud nezodpovězeny.

Podle: www.trosky.cz.

**Foto na zadní straně:
Hrad Trosky uprostřed jarní přírody.**

